

Perry Rhodan, díl 396

Clark Darlton : ÚKRYT V BUDOUCNOSTI

Na Zemi a ostatních světech Solární říše se píše polovina srpna roku 2437. Všem lidem ve vedení říše i ve štábech Solární flotily je jasné, že hodina rozhodujícího střetnutí s první Vibrační moc se nezadržitelně blíží. SCENDALA, jeden z hlídkových křižníků flotily, narazil na horkou stopu. Na palubě poničené baramské lodi našel mrtvou Bestii. Vrak byl pečlivě prozkoumán a přitom odborníci našli souřadnice jeho cíle.

Díky nálezu vraku mohou Pozemšťané jednat : Loď mrtvol je opravena a vyslána na místo určení, k planetě Port Gurrad, kde má rozšířit falešnou nákazu.

*Plán se daří. Ze strachu z Hypernákazy opouští Bestie svůj opěrný bod a prchá na palubě kuželové lodi. Speciálně vybavený Space-Jet je jím však v patách, aby našel **ÚKRYT V BUDOUCNOSTI..***

1.

Planeta Port Gurrad, vzdálená asi pět tisíc světelných roků od Malého Magellanova mračka, ztratila 16.srpna 2437 svůj význam opěrného bodu Ulebů. Pro předky Haluťanů už nemělo význam zde zůstat.

Rhodan s částí flotily přistál na Port Gurradu a byl svědkem toho, jak Ulebové prchají na obrovské kuželové lodi. V tomto korábu unikly Bestie, jak se také Ulebům říkalo, jistému zničení.

Rhodan znovu dokázal, že rychle a logicky uvažuje. Bylo mu jasné, že pokud nebudou mít za zády pronásledovatele, zamíří zpanikaření Ulebové ke svému mateřskému světu. A pro další existenci Solární říše bylo životně důležité tento svět naléznout.

Z tohoto důvodu se staly tři věci:

Generál Ems Kastori nesledoval kuželovou loď, nýbrž přistál se svým loďstvem na Port Gurradu.

Za druhé Rhodan oklamal Uleby, když před jejich zmizením v lineárním prostoru odpálil transformační nálože mezi nimi a Port Gurradem, aby tak předstíral zničení planety.

A za třetí nechal Rhodan odstartovat Space-Jet SJC-13 ke stíhání kuželové lodi. Toto je historie odvážného letu jeho posádky.

* * *

Ve velitelské centrále SJC-13 bylo hodně těsně. Poskytovala sice postačující místo pro pět osob, ale na palubě Space-Jetu se nacházelo osob pět a půl - a všichni se cítili stísněně. Gucky zase jednou platil za polovinu člověka.

Podle toho také vypadal výraz jeho obličeje, když ho šéfmatematik dr.Josef Lieber zdvihl a posadil si ho na klín.

„Sedíš přece tak rád na měkkém“, chlácholil myšoba a hladil jeho rezavě hnědý kožich. „Proč se tedy mračíš?“

„Musím totiž myslet na to, že mě prohlásili za polovičního.“

„To se vztahuje pouze na tvůj fyzický objem“, uklidňoval ho dr.Lieber, který byl nejen lidumil, ale i přítel zvířat. „Z duševního hlediska jsi obr.“

Guckyho obličej se rozzářil.

„To jsi řekl pěkně, Josefe, doopravdy pěkně. A čtu v tvých myšlenkách, že to také tak myslíš. Příležitostně tě zachráním - až se tedy dostaneme do nějaké nebezpečné situace.“

„Raději to nepřivolávej“, napomenul ho Roi Danton, velitel lodi. Seděl v křesle vedle pilota majora Pandara Runeteho a nepouštěl z očí obrazovku. „Obávám se, že když budeme pronásledovat kuželovou loď, tak i bez tvého přání nějaké to nebezpečí zažijeme. A pronásledovat ji musíme.“

Směru k Port Gurradu ve vesmíru stále ještě pronikavě plála ohnivá koule umělého slunce. Skutečně se zdálo, že v ní planeta zmizela. Vyděšení Ulebové museli být přesvědčeni, že jejich základna už neexistuje.

Zbývajícími účastníky expedice byli parasprinteři Tronar a Rakal Woolverové, podivuhodní mutanti, kteří uměli splývat s energetickými toky, procházet jimi a v určeném místě se opět rematerializovat.

Pět mužů a Ilt Gucky.

Komando smrti.

Ale ještě žili a hnali se několik milionů kilometrů za stále rychleji letící kuželovou lodí, jež se snažila uniknout křižníkům pozemské flotily. Bylo jisté, že Ulebové člun, jež je sledoval, neodhalili.

To mělo svoje důvody.

Na první pohled sice SJC-13 vypadala jako běžný model Space-Jetu, měla však na palubě přídatná zařízení, která z ní dělaly pozoruhodnou loď. V první řadě zde byl instalován ultramoderní poloprostorový zaměřovač, s jehož pomocí mohla posádka sledovat cizí lodě i v lineárním prostoru. S tímto přístrojem šlo snadno určit pozici a kurz kuželové lodi. Další vylepšení Jetu představovalo strukturální čidlo, určené k měření pětidimenzionálních oscilací.

A potom zde byla ještě věc, v tomto případě zvláště důležitá : SJC-13 měla novou, doktorem Geoffry Abelem Waringerem vyvinutou zaměřovací ochranu. Toto zařízení zabránilo, aby je vysledovaly lokátory cizích plavidel a proto byl člun pro Uleby neviditelný.

Ani to však nemohlo svádět Roie Dantona k neopatrnosti.

„Držte současný odstup, majore,“ nařídil pilotovi. „Můžeme uspět jedině tehdy, pokud si budou jisti, že je nikdo nepronásleduje. Jestli nás zpozorují, mohli by přijít na myšlenku zavést nás do léčky. Chceme najít jejich domovskou planetu, to je náš úkol.“

Major Pandar Runete, tmavovlasý a štíhlý Ind, zachoval klidný výraz.

„Nezapomeňte pane, že Bestie jsou bez sebe strachy. Myslí si, že jsou nakaženi smrtelnou nemocí a jejich jedinou spásou je návrat domů. Dovedou nás tam.“

Ukázal na kontrolní panel.

„Mimo to máme zaměřovací ochranu. Je skoro tak účinná, jako let kolem slunce v nejtěsnější vzdálenosti.“

„Správně, majore, ale ani ona nás nechrání před optickým pozorováním.“

To souhlasilo. Ulebové měli k dispozici nejen lokátory, ale i silné teleskopy, s nimiž mohli prozkoumat okolí své lodi. Jet sice neměl velké rozměry a najít ho by nebylo snadné, ale kdyby Bestiím pomohla náhoda...

To nechtěl Roi Danton to v žádném případě připustit.

„Máš pěkně tvrdé kosti,“ stěžoval si Gucky u dr.Liebera, na jehož klíně stále ještě seděl. „Raději bych se na chvíli natáhl ve své kajutě. Potřebujete mě tady nebo ne?“

„Vlastně ne,“ odvětil Roi suše. „Pokud se něco stane, dám ti vědět.“

Gucky sklouzl z doktora a odbatolil se ke dveřím. Tam se otočil.

„Byl bych ti vděčný, Pandare, kdybys zapnul interkom. Když vás uvidím na obrazovce v mé kajutě, budu stále informován. Budu všechno sledovat z postele.“

Domluvil a zmizel.

„Veselý malý chlapík. Snad ani není možné zlobit se na něho.“

Roi Danton se zdál být jiného mínění.

„Jenom počkejte,“ radil. „Když se mu chce, dovede být Gucky také pěkně zlomyslný.“

Znovu se podíval na panoramatickou obrazovku. „Stále žádná změna kurzu, majore?“

„Žádná. Letíme směrem k Malému Magellanovu mračnu, to se ale může kdykoliv změnit. Nebude to už dlouho trvat a začne první lineární etapa.“

„Poloprostorový zaměřovač v pohotovosti?“

„Ano, pane. Současná rychlost je dva tisíce kilometrů za sekundu. To je docela pomalé - na uprchlíky.“

„To se změní. Uvědomte si, do jaké situace se dostali. Přišli o deset tisíc Gurradů, vhodných k převzetí a navíc jsou si jisti, že mají smrtelnou nákazu. Nemáme důvod k obavám.“

„Něco se mi přesto nezdá,“ řekl major Runete a ukázal palcem na kontrolní pult. „Nezachytili jsme od nich ani jediný lokalizační impulz. Ulebové vůbec nepoužívají své zaměřovací přístroje. Všichni v kuželové lodi přece nemohou být tak vyděšení. Lze vůbec za takové situace zapomenout na veškerou opatrnost? Nemá snad ta bezstarostnost zcela jiné důvody?“

Roi Danton pomalu přikývl.

„Myslíte, že nás chtějí obelstít? Je to možné, ale ne pravděpodobné. Zatím nás neodhalili. Mimo to počítají s tím, že byl zlikvidován Port Gurrad. Možná dokonce předpokládají, že jsme při tom ztratili část vlastního loďstva. Ne, my jsme jejich nejmenší starost. Jejich hlavní starostí je jejich vlastní život, majore. A proto se za každou cenu vydají k domovskému světu, kde by mohli najít pomoc.“

Na obrazovce interkomu se objevila Guckyho kajuta. Myšob ležel na posteli a paže měl založené pod hlavou. V této pohodlné poloze se rozhodl přidat k počínající debatě.

„Myslíš, Roi? Jsi si jistý, že na kuželové lodi vypukla opravdu panika?“

„Ovšem, tak to vidím.“

Gucky se zašklebil a kývl.

„Já také, můj milý, já také. A to znamená, že úvahy Icho Tolota byly správné. Bestie nebo Ulebové jsou proti nemocem stejně citliví, jako staří Halut'ané. A proto vědí, jak to dopadne, pokud by na nemoc nenalezli lék. V každém případě věří posádka tam vpředu, že musí zemřít, jestliže se jí nedostane pomoci. Kdo jim pomůže, Ulebové asi nevědí. Ale co udělají ve smrtelné úzkosti...?“

„Poletí na svou domovskou planetu,“ konstatovat Roi Danton.

Major Runete potřásl hlavu.

„A přesně to je to, co si nemohu představit, pane. Musí vědět, že potom nakazí obyvatelstvo celého světa. To si žádná inteligentní bytost nedovolí.“

„Ale ano, dovolí“, vysvětloval dr.Lieber. „Dopřavdy si to dovolí. Nemají žádné zábrany, znají jen starost o sebe samotné. V to věří i Icho Tolot a jistě se nemýlí.“

„To určitě ne,“ přišel matematikovi na pomoc Gucky. „A protože se nezmýlil, můžeme počítat s panikou na palubě kuželové lodi - a s tím, že Ulebové budou jednat nerozvážně a snad dokonce i hloupě. Máme ty nejlepší šance. Já nevěřím, že by nás chtěli vlákat do promyšlené pasti. Mají teď zcela jiné starosti.“

„Jejich zrychlení roste“, přerušil diskuzi major Runete. „Padesát tisíc za sekundu.“

„To je šestina rychlost světla“, řekl dr.Lieber. „Kdy jdou do lineárního prostoru?“

„Brzy“, hádal Roi Danton a upřeně hleděl na panoramatickou obrazovku.

Výjimečný vesmírný most, spojující obě Magellanova mračna, byl od Země vzdálen téměř sto šedesát tisíc světelných roků. Planeta Port Gurrad patřila k systému Market, který ležel skoro uprostřed mezi oběma minigalaxiemi. SJC-13 nyní tento systém opustila a vlétla spolu s kuželovou lodí do prázdného prostoru. Kurz stále vedl do Malého mračna.

„Polovina rychlosti světla“, ohlásil Roi.

Kuželová loď byla nadále zřetelně vidět na obrazovce. Naopak SJC-13 by Ulebové zahlédli jen stěží. Jen s nejlepší optikou a velkou dávkou štěstí by ji mohl někdo objevit. Proto byla otázka, zda na palubě kuželové lodi vládne panika nebo ne, životně důležitá.

„Kdyby dr.Lieber neměl pravdu“, vrátil se Tronar Woolver k původnímu tématu, „byli bychom to dávno postřehli.“

Roi přikývl.

„Správně. Jenže stále je určitá šance, že nás zahlédli a teď nás vedou do připravené pasti.“

„Nesmysl!“ To byl Gucky z obrazovky interkomu. Ležel stále ještě na své posteli a líně se převaloval. „Ti jsou bez sebe strachy.“

„Můžeš zachytit jejich myšlenkové impulzy?“ dotazovat se Roi.

„Ne – přestože okolo lodi nezbudovali ochranný štít. Snad kdybychom byly blíž...”

Roi se odvrátil a zase se více věnoval obrazovkám, namísto plané diskuzi. Rychlost se stále zvětšovala a potom prozradil první šokový impuls, že kužel přešel do meziprostoru.

Na to byl ovšem major Runete připraven.

S pomocí navigačního počítače zahájil i on lineární manévr. Současně použil poloprostorového stopaře.

Na normální obrazovce kuželová loď zmizela a za normálních podmínek by byla také navždy ztracená, nemohla však uniknout speciálnímu vybavení Space-Jetu.

Sotva se člun ponořil do librační zóny, objevily se obrysy lodi na jiném displeji. Tyto obrysy dodal pozitronický kreslič, spolu s údaji o vzdálenosti a směru letu. Pro majora Runeteho bylo snadné Uleby sledovat, navzdory nesmírné rychlosti, jíž obě lodi dosáhly. Kromě stopaře ale neměl jinou možnost orientace, protože hvězdy už nebylo vidět.

Major Runete se pohodlně rozvalil v křesle.

„Nemůže se nám ztratit a uniknout.“

Roi Danton se zdál rovněž klidnější. Úlevně si oddechl.

„Jde to lépe, než jsem očekával. Jaký teď máme kurz?“

„Do Malého mračna, jako doposud.“

„Zdá se, že tam přece jen je jejich hlavní stan. Co říkáte, dr.Liebere, přivedou nás do své domoviny?“

„Ovšem, pane. Kam jinam? Věc není nikterak složitá, pokud na ni pohlédnete z psychologického hlediska. Uvažte, co vypátral Icho Tolot a co jsem zjistili my a získáte pravděpodobnou mentalitu Ulebů. Potom je jasné, jak budou jednat, přinejmenším při současných poměrech. Věří, že mají smrtelnou nákazu, proto takto ukvapeně prchají. Spěchají pro pomoc. A tu lze získat jen na mateřském světě. Ani je nenapadne, aby se pro svůj národ obětovali. Ulebové jsou relativně nesmrtelní. U vládců Magellanových mračen jde o umělé bytosti, potomky Bestií vytvořených Okefenoky před šedesáti tisíci lety v kulovité galaxii M-87. Představte si, pane, že jste nesmrtelný jedinec v nesmrtelném národě. Smrt je pro ně strašlivější, než pro nás. Vůči své rase budou sobečtí a nezodpovědní. Myslí jen sami na sebe. Tak je tomu i u tří set Ulebů před námi, pro to máme dost důkazů. Hrozná samolibost Ulebů je známa z dějin. Bez milosti vyhubili celé galaktické národy, jen kvůli vlastní bezpečnosti. Mají strach před každým časovým pokusem, protože se domnívají, že by se někomu mohlo podařit zabránit jejich vzniku. Zničili každou planetu, na které se takové pokusy staly. V této věci se Ulebové shodnou, ale pokud jde o jejich etické a morální hodnoty, řekl bych to asi takto: Mezi sebou nemají žádné přátelské styky. Každý je tu jen pro sebe samotného. A proto myslím, že nebudou váhat letět tam, kde čekají pomoc - totiž k nám neznámému domovskému systému.“

Nikdo dr. Liebera nepřerušoval. Roi Danton kývnul. Jen Gucky se ozval interkomem:

„Bravo, můj milý. Přesně to je i můj názor.“

Major Runete, který rovněž pozorně poslouchal, se nyní opět věnoval ovládacímu panelu a navigaci. Pozitronikou nakreslený obraz kuželové lodi se téměř nepatrně změnil.

„Lod' přechází na let ve standardním prostoru,“ řekl major tiše. „Patrně krátký orientační výstup, po němž se bude pokračovat v cestě. Musíme zpomalit, neboť objevit nás mohou jen při letu podsvětelnou rychlostí.“

Nikdo nic neříkal. Každý upřeně hleděl na normální obrazovku, kde se už brzy musel objevit hvězdný prostor.

A potom se tak stalo.

Zjevily se první hvězdy, zatímco obraz kuželové lodi z poloprostorového stopaře znenadání pohasl. Ulebský koráb se vynořil na hlavní obrazovce. Vzdálenost činila skoro deset miliónů kilometrů, v každém případě byla dost velká na to, aby nešlo objekt jako Space-Jet objevit optikou. Stále ještě nezaznamenali žádné lokační impulzy. Zdálo se, že Ulebové nepočítají s možností pronásledování – jak tvrdil dr.Lieber.

„Změna kurzu“, řekl náhle major Runete. „Sice jen nepatrná, ale cíl už neleží v Malém Magellanovu mračnu. Možná v jeho severním okraji. Chystají se k dalšímu lineárnímu manévru. Musíme se rovněž připravit.“

Roi Danton dr.Lieber a dvojčata Woolverové na to reagovali mlčením, aby majoru Runetemu nepřekáželi. Sledovali, jak Ind připravuje nejbližší etapu a potom čeká. Jeho pravá ruka se vznášela nad knoflíkem, který inicializoval automatiku.

Malé Magellanovo mračno, kulovitý útvar patrný na obrazovce, cestoval dále vlevo, zatímco kuželová loď zůstala uprostřed. Jinak nebyly vidět žádné hvězdy, jen velmi vzdálené galaxie a hvězdné mlhoviny. Potom se začaly obrysy kuželové lodi pozvolna rozplývat.

Druhá etapa letu lineárním prostorem začala.

Následovaly tři další, pokaždé se změnou kurzu.

Když začala pátá etapa, dopřál si major Runete malou přestávku. Vyhodnocoval trasu kuželové lodi a potřásl hlavou.

„Nevím, dr.Liebere. Můžete mít pravdu s vaší domněnkou, že Bestie jednají neodpovědně a neberou ohledy ani na vlastní rasu, když jim jde o život. Ale jedno je jisté: Rozhodně teď nejednají neuváženě. Podívejte se na jejich kurz. Je to klikatá čára mezi oběma Magellanovými mračny. První tři etapy vedli k MMM, čtvrtá ven do prázdného prostoru a teď pátá zase zpátky na kraj velkého mračna. Takhle zkřížíme látkový most mezi oběma galaxiemi ve vzdálenosti asi dva tisíce světelných roků od kraje MMM. To znamená, že nás vedou pěkně zmateně. Proto se ptám, zda je to pouze preventivní opatření. Postřehli snad, že je sledujeme? Nezdá se mi, že

by tento kurz sledovali jen z touhy po cestování, zvláště když přece panikaří, jak jste zdůrazňoval.“

Dr.Lieber se nenechal vyvést z klidu.

„No, co byste dělal vy na jejich místě, majore? Představte si situaci, kdy nevíte, zda vás někdo sleduje či nikoliv. Nevíte, jestli za vámi není tlupa pronásledovatelů. Učinil byste v každém případě všechno pro zahlázení stop. I při letu lineárním prostorem. A přesně to také Bestie dělají. Věřte mi, nepozorovali nás.“

„A co ta změna kurzu?“

Dr.Lieber řekl přesvědčeně:

„To dokazuje, že se přibližujeme k cíli.“

Z interkomu zapískal Gucky:

„Zase můj názor, doktore! Brzy budeme vědět, kde Ulebové bydlí a odkud chtějí ovládnout Mléčnou dráhu. Potom jim ukážeme, za to vám ručím!“

„My jim nic ukazovat nebudeme“, ujišťoval ho Roi Danton. „Jakmile uložíme pozici jejich domovského systému do pozitronické paměti, zmizíme a sice co možná nejrychleji. Kdybychom lehkovážně riskovali krk, jak by se Rhodan potom dověděl tu polohu, he?“

Gucky se zašklebil.

„Pane jo, Roi, ty nemáš vůbec žádný smysl pro humor. Neber přece všechno, co řeknu, tak doslovně. Myslíš, že chci bojovat s několika miliony Uleby? Ani náhodou. Naopak: Raději bych rychle zmizel. Jakmile je najdeme, tak obrátíme loď a honem zpátky.“

Major Runete řekl:

„Ještě jedna věc mě na tom vadí.“

„A co?“ ptal se Roi Danton.

„Fakt, že náš cíl má ležet v Malém mraku. Býval bych se vsadil, že Ulebové mají svůj domov ve Velkém Magellanově mračnu. Jak to vypadá, tu sázka prohraji.“

„To se zatím nedá říct určitě“, vmísil se dr.Lieber, o němž bylo známo, že na dohady nedá. „Možná Ulebové nesídlí ani ve Velkém a ani v Malém mračnu.“

„Vidíte nějakou jinou možnost?“ tázal se Roi.

„Vyčkejte,“ řekl matematik.

Etapu trvala tentokrát o něco déle, obě plavidla urazila přibližně pět set světelných let. Potom se navigačním panelu objevily první symptomy, že se Ulebové chtějí vrátit se do normálního vesmíru.

Major Runete byl napjatý a jen stěží ukrýval svou nervozitu. Ostatní ve velící centrále SJC-13 na tom nebyli lépe; pouze Gucky, stále ještě na své posteli, si z celé situace nic nedělal.

„Jsme konečně tu?“ zívá.

Roi Danton si ho nevšímal.

„Jak dlouho ještě, majore?“ ptal se a ignoroval Guckyho poznámku.

„Dvě minuty, nanejvýš tři. Snad souhlasí vzdálenost.“

Čas plynul jen pomalu, ale potom obrysy kuželové lodi zmizely z poloprostorového stopaře a zjevily se na panoramatickém panelu.

Vzdálenost činila sedm milionů kilometrů.

„Máme štěstí,“ zavrčel Runete spokojeně.

Senzory začaly automaticky pracovat, ale v bližším okolí neregistrovaly ani jedině slunce. Nejbližší bylo vzdáleno ještě šedesát sedm světelných roků. MMM se posunulo opět o kus blíž, na obrazovce vyhlíželo větší než dříve a též světlejší.

Vzdálenost k jeho okraji činila přesně dva tisíce čtyři sta sedmnáct světelných let.

„Stále ještě tam nejsme,“ reptal Rakal Woolver.

„Trpělivost,“ radil mu Roi Danton. „Hlavně trpělivost.“

Major Runete se nestaral o poznámky ostatních. Měl dost co dělat, aby sledoval kurz ulebské lodi a držel si od ní stejný odstup. Ten nesměl v žádném případě činit více než pět milionů kilometrů.

Teprve když zachytil tázavý pohled Roie Dantona, začal vysvětlovat:

„Zvýšili rychlost. Nezachycujeme žádné náznaky budoucího lineárního letu.

Vypadá to tak, jako by chtěli zůstat v normálním prostoru.“

Danton se sklonil nad přístroji. Když se opět narovnal, měl ve tváři údiv.

„Tomu nerozumím. Nejbližší slunce je vzdálené skoro sedmdesát světelných roků a žádné jiné nebeské těleso tu není. Tak proč by měli letět jen rychlostí světla?“

„Nemám tušení, pane. Když je budeme sledovat, snad na to přijdeme.“

„Nic jiného nám ani nezbývá.“

Kurz kuželové lodi směřoval ve směru Malého Magellanova mraku. Major Runete bez přerušení pozoroval zaměřovače, ale žádné echo se mu neukázalo. Prostor před oběma loděmi vypadal prázdný.

Zdálo se, že se Ulebové zbláznili - při nejmenším jednali značně podivně. Major neměl ani zdání, zda se blíží k cíli.

Nebo se mýlí... ? Utekla jedna hodina.

Gucky mezitím zamířil do nepříliš prostorné lodní kuchyně Space-Jetu, kde začal probírat zásoby. Nenašel žádnou ze svých oblíbených lahůdek, ale koneckonců nemohl v tak malé lodi čekat zásoby mrkve nebo chřestu. Se zamračenou tváří otevřel krabici s hrachovou kaší a čekal, až se ohřeje. Potom s nechutí začal jídlo nabírat lžící.

Vyrušilo ho, když se do těsného prostoru vmáčkl vlnový sprintér Tronar Woolver.

„Aha, přišel sis na jídlo?“ informoval se nově příchozí.

Gucky potřásla energicky hlavou, takže mu několik hrášků vypadlo z úst.

„Ne, přišel jsem si zabruslit,“ řekl smrtelně vážně.

Tronar zkřivil tvář.

„Nemohl by sis konečně zvyknout na to, že my Terranci se často hloupě ptáme - jen ze zdvořilosti? Co bych ti měl říct jiného?“

Gucky šoupl jednu lžící hrachu do pusy.

„Například: ‚Dobrý den, největší ze všech hrdinů‘ nebo: ‚Dobrou chuť, zachránče vesmíru‘ nebo nějak tak.“

Tronar mlčel a začal prohledávat zásoby.

* * *

Dvě hodiny později změnila kuželová loď náhle kurz. Odbočila skoro o devadesát stupňů a letěla ve směru absolutně prázdného prostoru. Mléčná dráha se nyní nacházela přesně na opačné straně.

Obličej majora Runeteho zůstal bezvýrazný, zatímco kontroloval řízení a sledoval loď cizinců. Vzdálenost se nezměnila a činila pět miliónů kilometrů.

„Nedělá přece takový komplikovaných manévr z legrace,“ mračil se Tronar Woolver.

„Určitě ne,“ přitakal Roi Danton. „Jsou jen opatrní. Touží po záchraně, to je jasné. Nikdy ale nedostanou pomoc, když nalákají cizince na svůj domovský svět. Dosud vše nasvědčuje tomu, že Ulebové tají pozici své domoviny s neuvěřitelnou pečlivostí. Nikdo netuší, kde by mohla být. Nikdo ji neviděl. Je proto pochopitelné, že uprchlíci jednájí právě takhle.“

„Dobrá, snad máte pravdu.“

Třetí hodina utekla bez dalších změn kurzu, právě tak i čtvrtá. Gucky a dr.Lieber diskutovali o možnostech matematických vyjádření. Mezitím Roi vystřídal majora Runeteho a poslal pilota do kuchyně. Oba bratři Woolverové ho doprovodili.

„Žroute!“ volal myšob na Tronara. „Jestli budeš takhle pokračovat, nevejdeš se už do žádného energetického proudu!“

„A ty do žádného Space-Jetu,“ odpověděl Tronar a zmizel.

Gucky zasténal a podíval se upřímně na dr.Liebera.

„Přitom je jasný matematický problém, není-liž pravda? Když ztloustne, potřebuje víc místa také v energetickém paprsku. To je přece logické. Když byl se mnou v kuchyni, měl hned dva balíčky jídla...“

„Podle toho, co mi říkal Tronar,“ přerušit ho dr.Lieber zdvořile, „jsi také vyprázdnil dvě porce.“

Gucky na něho upřel zmatený pohled, ale potom se jeho tvář rozjasnila.

„Aha, byl ti na mě donášet... ? Protiva! Souhlasí, snědl jsem dvě krabice hrachu. No a? Já jsem přece také o hodně menší než Tronar a musím ještě růst. Proto!“

Rozhodil rukama.

„Mimo toho, já k pohybu nevyužívám žádné elektrické vedení. Já se teleportuju. Přitom nehraje několik kilogramu žádnou roli. No, nechme to. Jak to bylo s tím vaším vzorcem pro hyperdimenzionální sedmiúhelník...?“

* * *

Čtvrtá hodina se blížila ke svému konci.

Major Runete opět převzal kontrolu nad řízením a Roi si dones jídlo z lodní kuchyně. Major ukázal na obrazovku.

„Stále žádná změna kurzu. Vypadá to, jako by se už nic nemělo dít. Nerozumím tomu. Žádné slunce široko daleko...“

„Snad jde o něco jiného,“ přemítal Roi. „Co říkají zaměřovače?“

Runete na ně hodil rychlý pohled, zarazil se a podíval se pečlivěji. Na obrazovce se sice nedalo nic poznat, ale zdálo se mu, že na okamžik něco zahlédl. Zkontroloval záznamy, provedl několik seřízení a potom kývl k Roiovi.

„Domnívám se, že máte pravdu, pane. Před námi něco je, takových pět miliard kilometrů. Jsme tam za půl hodiny, pokud zachováme současnou rychlost. Musí to být ale velmi malé, v žádném případě to není planeta.“

„Jiná loď?“

Major zakroutil hlavu.

„Na to je objekt zase příliš velký. Je mi líto, nemohu provádět žádná přesná měření, protože před námi je kuželová loď. Z ní by náš průzkumný paprsek mohli zaměřit. Raději počkáme.“

Museli se s tím spokojit, ať chtěli nebo ne.

Čas se ploužil stále pomaleji, až se na zaměřovačích konečně objevily další údaje. Major Runete je začal studovat.

„Vzdálenost ještě jedna miliarda kilometrů. Podle všeho jde o asteroid, nepravidelně formovaný. Průměr mezi čtyřiceti a dvě stě čtyřiceti kilometry – není to jisté. Žádné slunce.“

„Jde o osamělé úlomky,“ vrčel dr. Lieber s mrzutou tváří. „A my se jen proženeme okolo nich.“

„Lod' Ulebů míří přímo k tělesu,“ oponoval mu major Runete. „A také zpomaluje. My také, abychom zachovali patřičnou vzdálenost.“

Postupně se neznámý objekt zjevoval v lokátorech a potom také na panoramatickém displeji. Plastická reprodukce dovolovala lepší výhled a umožnila přesný odhad rozměrů. K datům se přidali ještě údaje senzorů.

Podle očekávání šlo o malou planetku. Její délka činila sto osmdesát kilometrů. Vpředu seděla klínovitá hlava, asi dva stě deset kilometrů v průměru, zatímco konec nebeského tělesa mohl být tlustý sotva čtyřicet kilometrů. Bezcílně a jen pomalu putoval prázdným prostorem, nedoprovázel žádné slunce, osamělý kus skály bez atmosféry a podmínek k životu.

A přece... !

„Kuželová loď míří přímo na ten balvan,“ opakoval major Runete. Jeho hlas zněl překvapeně. „Jsem zvědaví, co tam ty Uleby očekává.“

„Mě zajímá mnohem víc,“ mečel Gucky ne zcela jistým hlasem, „co tam čeká na nás.“

Kuželová loď teď brzdila s podstatně vyššími hodnotami. Runete musel dávat dobrý pozor, aby vzdálenost od ní zůstala stejná, tedy na pěti milionech kilometrů. Nic neukazovalo na to, že by o Space-Jetu někdo věděl.

Rozebraný úlomek skály byl na obrazovce zřetelně vidět. Nemohlo být žádných pochybností o tom, že je neobydlený. Jistě, existovala stále ještě varianta, že by někdo sídlil v jeho útrobách, ale vzhledem k vysokému vývojovému stupni Ulebů se to zdálo nepravděpodobné. Bestie měli v obou minigalaxiích nesčetné rajske planety, proto se zdálo nelogické, aby se zabydlely uvnitř této planety.

Rychlost činila jen několik tisíc kilometrů za sekundu a dále se snižovala.

Už nebylo sporu o tom, že malá oběžnice je cílem uprchlíků na kuželové lodi.

A o pár sekund později věděli Roi Danton a jeho průvodci také to, že osamělá planeta nebyla ani zdaleka mrtvá.

2.

„Zatraceně!“ řekl dr.Lieber a upřeně hleděl na stupnice různých navigačních a zaměřovacích přístrojů. „To přece nemůže být pravda!“

„Je,“ opáčil major Runete a nechal počítač převzít vyhodnocení. „Přichází k nám pěkné věci. Lokační impulzy, hypersignály a kdoví co ještě.“

Energetický výkon cizích senzorů byl tak intenzivní, že Pandar Runete musel odpojit zesilovače. Tvrdé a pronikavé cizí impulsy byly registrovány a identifikovány, pokud to v tu chvíli bylo možné. V každém případě se prvním hodnocením ukázalo, že všechny impulsy pochází z asteroidu.

„Zastavit!“ poručil náhle Roi Danton. „Nemá smysl, abychom letěli blíž.“

Major Runete nekladal žádné otázky. Během chvilky přizpůsobil rychlost Space-Jetu, takže člun vůči asteroidu zastavil.

„A je to,“ ulevil si dr.Lieber a Woolverové přikývli.

„Nemyslím,“ řekl Roi a ukazoval na obrazovku. „Podívejte se. Jako by na něco čekali.“

Kuželová loď vskutku snížila svou rychlost, a sice tak rapidně, že se vzdálenost mezi oběma plavidly stěží zvětšila. Jako Space-Jet se hnala prostorem rychlostí asteroidu.

„Nezdá se, že by chtěli přistát,“ mínil Tronar Woolver.

„Taky myslím,“ souhlasil s ním Runete. „Co tady ale budou dělat?“

„Na něco čekají,“ hádal Gucky, opět sedící na klíně dr.Liebera. „Počkáme taky a uvidíme, o co jde.“

Ukazatele na stupnicích lokátorů poklesly, takže Runete opět mohl zapojit zesilovače, bez obav z jejich zničení.

„Co vy si o tom myslíte, doktore?“ zeptal se vědce.

Šéfmateřmatik CRESTU V neurčitě mávl rukou.

„Těžko říct, majore. Původní dosah jejich senzorů mohl být okolo půl světelného roku, ne víc. Nyní je daleko menší a k jeho zeslabení došlo podivuhodně rychle. Vypadá to tak, jako kdyby kolem asteroidu vzniklo energetické pole, bránící odhalení. Ostatně podle pozorování se nejedná výhradně jen o lokátory, ale i o reaktory a konvertory. Musí tam mít gigantické zařízení, pracující s nesmírnými výkony. K čemu potřebují tolik energie? Je tam snad skryté hnací ústrojí, který umožňuje asteroidu létat a měnit kurz a rychlost? To se mně jeví dost nepravděpodobné, ačkoli by to nebylo nemyslitelné.“

„Počítám se vším možným,“ odpověděl Runete, zatímco si Roi Danton promýšlel doktorovy informace. „Hypersignály už ti dole nevysílají. Ať je tam kdokoli, dospěl k závěru, že kuželová loď přilétla sama - jinými slovy: Nebudeme odhaleni. Jestlipak je stanice na planetce řízena roboty?“

„Nejspíš ano,“ řekl dr.Lieber. „Ale neptejte se mě, jaký má význam. To nevím a netroufám si ani hádat. Zbývá nám jediné – čekat.“

Tajemný asteroid byl vzdálen pět miliónů kilometrů a tato vzdálenost zůstala stálá. Obě lodi a planetka tvořily dohromady rovnoramenný trojúhelník. Prodloužené dráhy letu kuželové lodi a Space-Jetu se protínaly v centru asteroidu. Rychlost obou lodí činila ještě několik kilometrů za sekundu.

„Při tomhle šnečím tempu to může trvat celý den,“ postěžoval si Gucky a neklidně se vrtěl na doktorově klíně sem a tam. „Do té doby budu mít na zadnici mól.“

„Tak si jdi zase lehnout do postele,“ poradil mu Tronar přátelský. „A budeš ho mít na zádech.“

Gucky na něj vrhl jeden jedovatý pohled, ale mlčel.

Roi Danton se díval na panoramatický displej. Nad jeho obočím se objevily vrásky, rty měl pevně sevřené. Tušil, že se k asteroidu váže tajemství a byl pevně odhodlaný toto tajemství vypátrat.

Tronar a Rakal Woolverové byli náhle neklidní, ještě dříve, než se ozvalo speciální hyperstukturální čidlo. Když se pohnula i jeho stupnice, řekl Tronar:

„Normální energetické chvění nemůže proniknout ochranným štítem asteroidu, avšak tyto hyperimpulsy ano. Jsou to podobné signály, jaké vydávají kupříkladu transmitery.“

Dr.Lieber rozčileně naskočil a zapomněl při tom Guckyho, který mu sklouzl z klínu a se žuchnutím přistál na podlaze velitelské centrály. Ještě dříve, než mohl myšob začít nadávat, shýbal se matematik a rychle ho zvedl.

„Promiň, maličký, ale musíš to pochopit. To, co Tronar právě řekl ...“

Zase se posadil a Roi Danton na něho spokojeně pohlédl.

„Myslím si totéž, co vy, doktore. Není to ale důvod k vzrušení, nanejvýš důvod ke zvýšení pozornosti. Nyní víme, co asteroid představuje. A víme ještě mnohem víc. Planetka není v žádném případě domovem Ulebů, ale cesta k němu začíná právě zde.“

Dr.Lieber přisvědčil.

„Souhlasím, pane. Asteroid musí být vysílací stanice velkého materiálního transmiteru. To by vysvětlilo silné energetické ozvy - a nejen je. Klikatý kurz kuželové lodi je teď pochopitelný, neboť konec konců musí transmiter, představující přímé spojení k domovskému světu Ulebů, být největším a nejdůležitějším tajemstvím této rasy.“

Roi Danton dával vědci za pravdu, přesto namítl:

„Jistě, je to velké tajemství, ale u Ulebů si nejsem jist, jestli nám nepřichystali ještě další. Nezapomeňte, doktore, že se jim podařilo ukrývat před úhlavními nepříteli přes šedesát tisíc roků. Za tu dobu nikdo nenašel jejich svět. My stojíme těsně před tímto objevem. Nevěřím, že tu nejsou zabudována žádná další bezpečnostní opatření. Kdokoli by jinak mohl asteroid objevit. Mezi ním a Uleby musí být tedy ještě něco, co je před vypátráním spolehlivě ochrání.“

Roi Danton poklepal majoru Runeteovi na rameno.

„Dávejte pozor, majore. Nevím, co se bude dít v nejbližších minutách, ale pokud se vyplní mé předpoklady, musíme bleskurychle jednat a nebudeme mít moc času na přemýšlení. Čekejte na mé povely a sám nic nepodnikejte, majore. Mějte pohonný systém připravený na okamžitý odlet. Eventuálně budeme muset zrychlit natolik, aby se Space-Jet dostal na asteroid v několika minutách. Závisí na tom naše životy. Buďte proto připraven.“

Major Runete mlčky obsluhoval řízení, pak ohlásil:

„Vše je připraveno, veliteli.“

„Výborně.“ Roi Danton dále sledoval monitor, na kterém byl asteroid vidět stejně jako kuželová loď. „Přenos může začít každou chvíli.“

Každý věděl, co se tím myslí. Jestliže se u asteroidu doopravdy jednalo o transmiter, podobný akonanskému, musel brzy vzniknout energetický oblouk, aby kuželová loď prolétla skrz a bez časové ztráty se zhmotnila v cíli.

Dr.Lieber řekl:

„Poslechněte, Roi Dantone, nesmíte se dopustit žádné chyby. Když budeme následovat Uleby do transmiteru, existuje možnost, že se nikdy nevrátíme. Já vím, že nemáte strach, to žádný z nás . Každý je připravený položit život pro blaho Solární

říše. Kdyby svůj život nevsázel Rhodan, lidstvo by už dávno nebylo. Ale vyslechněte mě, dokud je ještě čas.“

Roi Danton nespustil oči z obrazovky. Na asteroidu se ještě nic nezměnilo.

„Tak mluvte, doktore.“

„Objevíli jsme důležitou stopu k domovskému světu Ulebů. Pozice planetky s transmitterem musí být za všech okolností sdělena Rhodanovi. Když budeme mít smůlu a Bestie nás dopadnou, mohli by se tyto cenné údaje ztratit. Proto navrhuji, abychom kuželovou loď nenásledovali, alespoň ne se Space-Jetem. Gucky by se mnou mohl odteleportovat k Ulebům a ostatní se pak vrátí k Rhodanovi se zprávou.“

Roi Danton o tom přemýšlel, zatímco Gucky prudce kýval, postavil se na doktorevě klíně a klepal mu přátelsky na pravé rameno.

Tváře dvojčat vyjadřovaly pochybnosti.

„Máte pravdu, je to dobrý návrh,“ přiznal konečně Roi Danton. „Poloha asteroidu nesmí být ztracena. Major Runete poletí zpět k Rhodanovi a my se dostaneme na palubu kuželové lodi.“

„My?“ Dr.Lieber vypadal zaraženě . „Koho tím myslíte? Na tak velkou vzdálenost s sebou může Gucky vzít nanejvýš jednu osobou, ne dvě nebo dokonce čtyři.“

„Správně!“ vyhrkl Gucky. „To nikdy nedokážu. Pět milionů kilometrů je na mě prostě příliš mnoho. Museli bychom se k té lodi přiblížit.“

„Nepůjde-li to jinak, poletíme blíž,“ prohlásil Roi Danton. „Řekl bych, že na deset tisíc kilometrů nebude pro Guckyho problém přenést mě i dr.Liebera. Tronar a Rakal zůstanou zde nebo se pokusí dostat za námi pomocí lokačních paprsků. Všichni souhlasíte?“

Plán byl projednán a všichni uznali, že je dobrý. Nebyl zase tak nebezpečný, protože by major Runete, bez ohledu na osud čtyř mužů a myšoba, mohl v každém případě letět s údaji o poloze planetky k pozemské flotile. Byla tedy oprávněná naděje, že i kdyby Danton a ostatní padli do pastí, z níž by se už nemohli sami osvobodit, dříve nebo později přijdou posily a zachrání je.

Potom se stalo přesně to, co všichni čekali.

Rozpukané nebeské těleso bylo náhle ponořeno do bílého světla. Nad tlustší částí asteroidu byla bílá záře silnější. Z povrchu vyvstaly dva mocné energetické oblouky, stoupaly vzhůru a stáčely se k sobě. Ve výšce asi deseti kilometrů se setkaly. Transmitter byl aktivován.

Uvnitř energetických oblouků vznikl typický modročerný třpyt, známý z akonanských zařízení. Chyběl ovšem červený odstín oblouku; zde zůstal bílý. Muselo se jednat o doposud neznámý druh energie, nepatrně se lišící od energií použitých Akonany.

Ruce majora Runeteho spočívali na řízení Space-Jetu. Ind napjatě čekal na Dantonův rozkaz.

„Ještě ne,“ varoval ho nervózní Roi. Otočil se k Lieberovi. „Jste si jistý, že hyperfyzikální poruchy jsou teď dost silné, aby zabránili našemu objevení, i když se ke kuželové lodi přiblížíme na řekněme deset tisíc kilometrů?“

„Jsem o tom přesvědčen. Takové záření bohatě stačí. Skoro bych se odvážil tvrdit, že by si nás nevšimli, ani kdyby člun přistál přímo u nich, ale to jen můj názor. Beztak máme Guckyho, ten nás do lodi může přenést.“

„Kuželová loď ještě stále nezbudovala ochranný štít,“ oznámil major Runete .

„Tím líp,“ pískl Gucky rozčileně a batolil se velícím centrem sem a tam. Dávno měl na sobě svůj bojový oblek a výstroj. Také čtyři muži, kteří se měli akce zúčastnit, se vybavili podobně. U nich se jednalo o zvlášť výkonné bojové obleky, nasazované pouze do nejobtížnějších misí.

„Vezmu si sebou Roie a doktůrka,“ oznámil Gucky.

„Přiblížte nás na deset tisíc,“ rozkázal Roi, když byl připraven.

Major Runete přikývl. Zapojil pohon na maximální výkon. Antigravitační pole absorbovalo strašlivé přetížení, které vzniklo při zrychlení téměř sedm set kilometrů za sekundu na druhou, ale na obrazovce byla změna poloha jasně viditelná. Asteroid jako by vyrazil proti Space-Jetu, stejně tak kuželová loď.

Zatímco si co muži uzavřeli přilby kombinéz, začal Runete s brzdným manévrem. Deset tisíc kilometrů od kuželové lodi člun opět zastavil.

Z reproduktorů hypervysílačky zazněl rušivý hluk, jedno jediné nepřerušované praskání, bránící jakémukoli zaměřování. V kuželové lodi to stěží vypadalo jinak, takže stanovení místa bylo nemožné.

Pandar Runete zaměřoval druhou loď lokačními paprsky. Tím vytvořil energetickou trasu, jíž mohla využít mutantská dvojčata. Hyperenergetický paprsek pronikl zadní částí nepřátelské lodi, což zaručilo, že se dvojčata dostanou dovnitř a nematerializují se na povrchu pláště.

„Rychle!“ Roi pokynul oběma mutantům. „Setkáme se v kuželové lodi. Gucky vás už nalezne. Dávejte pozor, aby vás žádný Uleb nezahlédl. V žádném případě nesmí tušit, že jsou u nich nezvaní hosté. To je teď hlavní.“

Tronar držel bratra za rukou. Skláněl se nad vysílačem lokátoru. K přesunu jim stačila pouhá blízkost toku energie. Na tomto proudu se mohli přemístit na libovolnou vzdálenost a to rychlostí světla.

„Nikdo nás nenajde,“ slíbil Tronar a pokynul svému bratru.

O sekundu později oba muži zmizeli.

Gucky stál mezi Roiem Dantonem a doktorem Lieberem. Držel je za ruce, protože pro teleportaci jiných osob potřeboval fyzický kontakt.

„Neudělejte žádnou chybu, majore.“

Roi viděl na monitoru, jak kuželová loď pomalu pluje ve směru vyzářovací oblasti transmiteru. Usoudil, že se u asteroidu jedná o plně automatizované zařízení, které deaktivuje vysílač po průletu ulebské lodi.

„Máte jen jediný úkol,“ řekl Roi. „Dovést Rhodanovi data o planetce. Potřebujeme pro ni nějaké jméno. Co takhle Sezam? To se přece výborně hodí.“

„Skvělé jméno,“ zamumlal doktor Lieber. Přemýšlel o tom, že za chvíli absolvuje odhmotněný deset tisíc kilometrů dlouhou vzdálenost. „Sezame, otevři se. Nebyla to kdysi klasická opera?“

Gucky se začal pronikavě smát, aniž by pustil ruce obou mužů.

„To je nevzdělanec!“ nadával s opovržením. „Opera! Přitom přece každý ví, že se u ‚Sezame, otevři se‘ jedná o slavný loupežnický příběh. Bully mi to kdysi vyprávěl.“

Dříve než mohl Roi Danton vyplnit mezeru ve znalostech obou přátel, řekl major Runete:

„Jestli chcete na kuželovou loď, je nejvyšší čas! Letí přesně do vyzařovacího oblouku.“

Gucky zapomněl na loupežnický příběh a se soustředil se na svou úlohu. Viděl plavidlo Ulebů přímo před sebou a soustředil se. Přesně za lodí zářilo pole transmiteru.

Gucky teleportoval.

Major Runete viděl, jak se myšob i oba muži začali náhle rozplývat, potom byly znatelné už jen obrysy těl - a potom zmizeli docela.

Upřeně hleděl na obrazovku a současně snížil rychlost Space-Jetu. Samozřejmě měl nyní ihned obrátit a zvýšit rychlost, ale správně usoudil, že objevení Uleby nehrozí. Ti měli dost co dělat, aby s kuželovou lodí vstoupili do dematerializační zóny. Před odletem se chtěl major přesvědčit, že skutečně zmizí.

Nabídl se mu okouzlující pohled.

V pozadí stál asteroid Sezam, nad ním, deset kilometrů vysoko, plál pronikavě bílý energetický oblouk. Kolem dokola bylo vidět jen málo hvězd a pak už jen nejasné skvrny - galaxie vzdálené miliony světelných let. Před tím se rýsovala kuželová loď, černočerná a ostře ohraničená. Stále stoupající rychlostí se Ulebové hnali do transmiteru, jež byl dost veliký pro současný průlet sta podobných plavidel.

Major Runete si náhle uvědomil, proč mohla během sekundy mizet celá loďstva Ulebů. Nemohlo za to selhání poloprostorového stopaře, jak se původně předpokládalo.

Stejně ale netušil, jak se Ulebům podařilo uchránit domovský svět před nalezením po šedesát tisíc let. Vládcí Malého mračna museli vyvinout nějaké maskování, naprosto spolehlivé a doposud neobjevené. Jiný vysvětlení pro to neměl.

Major Runete přemýšlel a pozoroval ponoření kuželové lodi do vysílacího pole transmiteru. Loď zmizela v temně modrém mihotání, postupně, jako by ji sežrala nějaká vesmírná příšera. Příšera, do jejíhož chřtánu se Ulebové dobrovolně vydali.

Nestvůra času a prostoru.

Energetický oblouk pohasl a opět zůstal jen zdánlivě neživý úlomek skály, asteroid Sezam, navenek naprosto nezajímavý. A přece to byl klíč k tajemství, na jehož odhalení teď možná závisí úděl celé Mléčné dráhy.

Runete si byl jistý, že ho Ulebové nepostřehli ani nezaměřili. Lokátory v hlubinách pod povrchem Sezamu Space-Jet také nenašly. Ale byl čas odtud zmizet, dříve než odezní pětidimenzionální poruchy. Potom by bylo možné člun zachytit.

Major Runete vrhl na asteroid poslední pohled a SJC-13 zahájila cestu domů. Ind hnál Space-Jet maximální rychlostí ke vzdálenému Port Gurradu.

* * *

Gucky musel skočit na kuželovou loď nadvakrát, protože se napoprvé netrefil. Tak silné byly poruchy hyperprostoru v dematerializačním poli. Nezachytil také žádné myšlenkové impulzy Rakala a Tronara.

Při druhém skoku měli více štěstí.

Zhmotnili se odlehlém hangáru, který, jak zhodnotil Roi Danton, patřil techniky velmi vyspělé lodi. Byla zde i interkomová přípojka na můstek. Ačkoli zde nepracoval žádný Uleb, byla obrazovka zapojená.

Roi pustil Guckyho ruku.

„Stále ještě nic?“ vyptával se myšoba.

Gucky hned neodpověděl. Stál s hlavou nakloněnou ke straně a naslouchal. Potom spokojeně kývl.

„Jsou nedaleko odtud. Dorazili v pořádku, ale nemají potuchy, kde se nalézají. Mám pro ně skočit?“

„Rychle a nenápadně, prosím.“

Gucky zmizel a o několik sekund později se opět objevil, společně s oběma vlnovými sprintery.

Schovali se za klínovitým pomocným člunem, aby je nemohli zahlédnout Ulebové. Velkou obrazovku na stěně odtamtud mohli vidět bez obtíží. Byla jejich jedinou možností orientace, jinak by ani nevěděli, co se s kuželovou lodí děje.

Stále ještě mířili k energetickému oblouku, přibližovali se s děsivou rychlostí. Mohlo to trvat ještě nanejvýš jednu minutu; potom budou uvnitř.

Přilby obranných obleků nechali zavřené a dorozumívali se pomocí vnějších mikrofónů. Na lodi byla atmosféra a pro pohyb zvukových vln nehrálo žádnou roli, zda byla pro lidi dýchatelná nebo ne.

Jak bylo již řečeno, měla Dantonova skupina nejmodernější bitevní obleky Solární flotily. Byly velmi těžké, ale podle Roie se vyplatilo snést kvůli nim tu trochu nepohodlí.

Obleky byly nešikovné při chůzi, překážely při jakémkoli pohybu, ale zato měly jiné výhody, které Roi a Rhodan nechtěli ztratit. Torna s agregáty umístěná na zádech, výkonnější než všechny dosud známé, byla přirozeně také rozměrnější a těž-

ší. Široká jako ramena vzrostlého muže dosahovala od šíje dolů k pasu. Manžety na kloubech obleku byly těžce obrněné a poskytovaly dostatečnou ochranu proti úrazům nebo poškození. Také přilba se lišila od těch doposud užívaných. Nebyla celá průsvitná, ale rovněž zaručovala větší bezpečí. Průhlednou část tvořil jenom osm centimetrů široký pruh, sahající od spánku ke spánku.

Speciální agregát se postaral, že nositel takového ochranného oděvu mohl pro svou obranu kdykoliv zbudovat vlastní HD-štít. V torně uložený antigravitační přístroj měl výkonnost pěti gravos, takže mohl lehce absorbovat značná přetížení.

K opasku oděvu byly připevněny vylepšené mirkozbraně rozvědky a USO. Barva obleku byla zelená. Byl letuschopný a mohl projektovat deflektorové pole, které činilo nositele neviditelným.

Také zásobování kyslíkem mohlo být označeno jako vylepšené. Plyny čerpané na životu nevhodných planetách se transformovaly a měnily se ve směs dýchatelného kyslíku a hélia.

U Guckyho obleku se jednalo o speciální model, protože myšob byl menší než Terranci a potřeboval méně kyslíku. Jeho výkon se však nelišil od ostatních.

Tlaková přilba obleku nemohla být sklopena, jako tomu bylo u starších typů, šlo ji ale odepnout od ramených sponek. Pokud se to ukázalo jako bezpečné, mohla být hlava a obličej odkryty.

Ještě třicet sekund...

„Snad dojde jen k jednomu přenosovému šoku,“ doufal dr.Lieber, jehož matematický mozek pracoval na plné obrátky. „Chtěl bych podle něj zkusit určit, jakou vzdálenost urazíme. Jistě to nepůjde zcela přesně, ale možná získáme alespoň hrubý odhad. O směru ovšem nebudeme vědět zhora nic.“

Dříve než mohl Roi odpovědět, zvolal Tronar náhle:

„Vidíte?! Tamhle, na obrazovce... ! Co je to?“

Z nitra transmiteru, vzdáleného už jen kousek od lodi, vyšlehl pronikavě bílý paprsek a obalil ulebské plavidlo. Vzdálená Mléčná dráha v tomto světle pobledla, pořád ale bylo vidět oba energetické oblouky.

„Trakční paprsek,“ vysvětlil Roi tiše. „Žádný důvod k vzrušení. Stanice jistě pracuje automaticky a jistí se, že předmět vstupující do transmiteru správně prolétne. Tím máme i my záruku, že bez obtíží dosáhnete druhé strany.“

Obraz na monitoru byl nepřehlednější.

Stále ještě dominoval výrazný energetický oblouk, ale na jeho okraji začalo poblikávat modročerné světlo. Uvnitř oblouku vládla absolutní temnota, připomínající bezednou propast.

A pak je ta propast spolkla.

* * *

Šok byl, jak čekali, dost silný. Jen fakt, že všichni prošli už dříve podobnými přenosy, je uchránila před panikou. Kromě toho trvala bolest jen krátký čas, potom byl všechno v pořádku.

Na obrazovce se ještě nedalo nic poznat.

„Zatraceně!“ zaklel Roi Danton, když se vzpamatoval. Ležel na zemi za pomocným člunem, jeho tělo ještě mučily křeče. Vedle něho spočívali dr.Lieber, Tronar, Rakal a Gucky. Nebyli na tom o moc lépe. Také na jejich tvářích se podepsaly strašlivé bolesti.

„To bylo daleko, dokonce velmi daleko, doktore,“ odtušil Danton.

„Pokud mohu soudit,“ sténal matematik a opatrně se zvedal, „mohlo to být přibližně osm tisíc světelných let.“

„Osm tisíc,“ divil se Roi. „To by mohlo být v Malém Magellenově mračnu, jak jsme se domnívali původně. Ale já už si myslel něco jiného.“

„Copak?“

Roi mávl rukou.

„Ach, nic. Měl jsem jen takový nápad.“

Dr.Lieber nyní seděl vzpřímeně na zemi.

„Je mi mnohem lépe. Zdá se, že Bestie létají na svůj mateřský svět jen v případě krajní nouze - u této lodi se o takovou situaci zjevně jedná, alespoň v očích mužstva. Jen tak si lze vysvětlit, že Uleby dosud nikdo nenašel.“

„Myslíte, že se utajili jen díky této oklice?“ Roi zavrtěl hlavou. „Nemyslím si to. Asteroid je jen první etapa. Ne, vězí za tím něco jiného, něco zcela jiného. Snad na to přijdeme později.“

Gucky se posadil.

„Opět mohu přijímat myšlenkové impulzy,“ řekl překvapeně. „Naprosto nerušeně. Ulebové přemýšlí velmi optimisticky, pokud se nemýlím. Máte něco proti tomu, abych se trochu porozhlédl?“

Roi Danton měl proti tomu hodně.

„Pokud tě objeví, tak by všechno bylo zbytečné, můj milý. Domníváš se, že tě nenajdou?“

„To nebude problém, Roi. Musíme se přece dozvědět co nejvíc.“

„Co ostatně myslíš tím, že jsou Ulebové optimističtí?“

„Doufají v brzkou pomoc svých lékařů. Stále u nich převládá strach, ale je tam i naděje. Něco bližšího ti mohu říct až po průzkumu. Musím telepaticky poslouchat jednotlivce a to odtud nejde.“

„Dobře, tak jdi, ale buď opatrný. Očekáváme tě zpátky do deseti minut.“

Gucky zmizel.

Dr.Lieber pozoroval po celou dobu monitor, na kterém se začaly rýsovat první změny. Náhle zavolal:

„Tam - slunce! A jaké! To přece nemůže být přijímací stanice?!“

„Asi ano,“ usoudil Roi Danton. „Nemohu alespoň žádnou jinou objevit. Ale podívejte, doktore. Je tam nějaký energetický útvar, těsně na okraji koróny. Co myslíte, že to je?“

Dr.Lieber se tam díval vraštil čelo.

„Nevypadá to jako přijímací stanice, dle mého názoru. Vysílací energetická koule má průměr nejméně sta kilometrů a je bílá. Tamto je modré. Je to spojené se sluncem napájecím paprskem a čerpá to z něho energii. Jde o umělý útvar, to jistě, ale že by to byla přijímací stanice? Hmmmm...Nevím.“

„Potom je to něco jiného - ale co?“

„Zase nic nevíš!“ prohodil drze Gucky, který se vrátil ze svého výletu. Zdál se být našťavaný sám na sebe. „Já jsem také nic moc neobjevil. Když oni na nic pořádného nemyslí. Jo, počet souhlasí, na palubě máme tři stovky Ulebů. A všichni se už těší domů. Jejich svět musí být velice blízko. Vidíte ho snad na obrazovce?“

„Vidíme jen obří modré slunce a energetický míč kus od něj.“

Gucky se neradostně zašklebil.

„Na to jsem chtěl přesně ukázat. Tady je jen slunce a přesto musí být domovská planeta docela blízko. Jak si to vysvětlujete?“

Na to nedokázal dát dr.Lieber žádnou uspokojivou odpověď. Měl ale jeden nápad, proto poprosil Roie:

„Pane, máme vynikající ochranné obleky. Dovolte, abych se s Guckym teleportoval na plášť kuželové lodi, tam nás nemůže nikdo zpozorovat. Chtěl bych se přesvědčit o tom, že modré slunce vskutku nemá žádnou planetu. Pokládám za krajně důležité, abychom to prověřili dříve, než nastanou další komplikace. Mateřský svět je blízko, ale kde?“

„Bud'te opatrný,“ řekl Roi a udělil tak vědci svolení.

Gucky zasténal a předstíral, jak se mu cesta na povrch lodi nezamlouvá, ale ve skutečnosti byl rád, že je opět nepostradatelný. Vzal dr.Liebera za ruku a zmizel. Když se za několik málo minut vrátili do hangáru, potrásl matematik rozpačitě hlavou.

„Je to podivné a nepochopitelné. Naši polohu jsem uhádnul, neboť jsou jasně znatelné jak rodná Mléčná dráha tak i obě Magellenova mračna. Jsme v materiálovém mostě, asi šest tisíc světelných roků od většího mraku. Transmitter nás přenesl na opačnou stranu od Rhodana a Port Gurradu.. Mohli bychom se nalézat přibližně mezi Velkým Magellanovým mrakem a Port Gurradem. Co se týče domovské planety Ulebů, musím dát Guckymu bohužel za pravdu: Je to více než tajemné. Modré slunce stojí osamoceně ve vesmíru. V bližším okolí asi nejsou žádné jiné hvězdy, ale nevím to spolehlivě. Měli jsme příliš málo času. Ostatně ještě něco: Cesta kuželové lodi je zjevně u konce. Stojí nehybně ve vesmíru a zdá se, že na něco čeká. Docela by mě zajímalo, na co.“

Roi vyslechl matematika bez přerušování. Postřehl, jak si Gucky dřepł mezi Woolverova dvojčaty, vytáhl balíček s potravinovými koncentráty a k začal přezvykovat. Jeho tvář byla vidět jen z poloviny, zbytek byl zakrytý od neprůhlednou částí přilby.

„Ani zaměřovače obleku nenašli planetu?“

„Ne, pane. Je jisté, že toto slunce žádnou nemá. Tím se zdá být jednání Ulebů nesmyslné, proč by ale tak intenzívně věřili v blízkou záchranu? Tady něco nehraje...“

„Nesedí toho tady docela hodně,“ prohodil Tronar Woolver přesvědčeně. Nehledě na myšlenky Ulebů musím myslet na energetickou bublinu těsně vedle modrého slunce. Je uměle vytvořená, na tom jsme se shodli. Má nějaký smysl. K čemu ale je, zde není nikdo, kdo by z ní měl užitek?“

Vzhlédl k obrazovce, v jejíž středu stálo modré slunce. Vyskočil a ukázal na ni. „Podívejte se!!“

Slunce samo se nezměnilo. Ale z koule energie těsně vedle něho vystřelil oslnivě bílý energetický paprsek, prolétl prostorem a zasáhl kuželovou loď.

„Tažný paprsek,“ zvolal překvapeně Roi Danton. „Co má být zase tohle? Přece tu loď nevtáhnou dovnitř?!“

„Možná je to další transmitter,“ domníval se dr.Lieber. „To by mohlo leccos vysvětlit - například proč nevidíme žádnou planetu. Zařízení nás k ní donese.“

„Myslíte, že se jedná o transmitter?“

„Co by to jinak bylo?“

Na další hovor nezbyl čas, kuželová loď výrazně zrychlila pohyb a putovala k energetickému útvaru. Protože byli jen několik málo milionů kilometrů modrého slunce, hrozilo, že gravitační pole hvězdy příliš zesílí a kuželovou loď strhne do sebe. Kdyby loď nedisponovala potřebnými ochranami, pociťovali by už teď nesnesitelné horko.

Gucky však zachytil v myšlenkách Ulebů značnou úlevu. Bílý trakční paprsek a energetická koule patřili k očekáváním Bestií. Obě náleželi k cestě do skrytého systému Ulebů.

Modré slunce bylo větší, působivá bílá koule naháněla strach. Trakční paprsek vedl plavidlo přímo dovnitř.

„Bude lepší připravit se,“ navrhl doktor. „Nevěřím, že vzdálenost bude tentokrát stejně velká, jako u prvního skoku. Také šok čekám menší.“

„Mně jdou tyhle přenosy na nervy,“ stěžoval si Gucky, když konečně dojedl svůj koncentrát. „Už přece musíme být u cíle.“

„Za několik minut,“ sliboval tiše Roi Danton. „A dozvíme se víc.“

Nemluvili, jen prostřednictvím obrazovky sledovali, co se děje vně lodi. Nejprve zakrylo modré slunce celou plochu monitoru, potom se na něm znovu objevila bílá energetická koule. Jak se k ní kuželová loď blížila, zářila stále víc.

A potom se ulebské plavidlo ponořilo dovnitř.

3.

Očekávaný šok se nedostavil, jak muži ke svému nesmírnému ohromení zjišťovali. Přihodilo se něco jiného, než si mysleli.

Sice se částečně odhmotnili, ale jejich těla zůstala v obrysech viditelná, i když zbytek byl průsvitný. Anorganická látka nejevila během přenosu žádnou změnu, na rozdíl od živé hmoty zůstala stejná.

Obrazovka pokračovala bez přerušení v práci. Když se loď prohnala křiklavou energií, byl monitor světlý a bez kontrastů. Potom však, během sekundy, zhasl a po jeho opětovném rozsvícení se vše změnilo.

Ve stejném okamžiku byli čtyři muži a Gucky opět plně viditelní. Necítili žádné následky nebo bolesti, ale tušili, že se událo něco neobyčejného.

„Je tam planeta,“ řekl Tronar a ukázal ve směru obrazovky. „Dost veliká. Tak že jsme přece jen letěli transmitterem.“

Roi Danton a dr.Lieber opustili ukrýt, aby u displeje viděli více detailů. Když Tronar vyřkl svou úvahu o transmitteru, zakroutil matematik prudce hlavou.

„Ne, tomu nevěřím, Tronare. To nebyl žádný běžný přenos, dopravující hmotu z místa na místo. Brzy budeme vědět, co se doopravdy stalo.“

Jasně znatelná planeta byla výrazně větší než Země. Chyběla sice možnost srovnání, ale poukazovala na to už samotná tloušťka atmosféry. Planetu obíhalo množství měsíců. Ty měli rovněž nějakou atmosféru.

„Ten svět je obrovský,“ mumlal dr.Lieber. „Odhaduji jeho průměr na nejméně půl miliónu kilometrů. Věříte, pane, že je obydlený a jedná se o domovskou planetu Ulebů?“

Roi Danton zavrtěl hlavou.

„Ne, to si nemyslím. Tipoval bych spíš na jeden z měsíců, každý má zhruba velikost naší Země. Ale kdepak je slunce? Soustava musí mít přece slunce. Denní strany měsíců jsou osvětleny, i když jen slabě, v lehce namodralém třpytu.“

Dr.Lieber pozorně poslouchal a sledoval měsíce na obrazovce.

„Modrý třpyt - to souhlasí. Připomíná mě obří modré slunce a jednu bílou kouli energie. Je tu souvislost?“

„Myslíte, doktore? Modré slunce...Kdo ví, jak je teď daleko. Nezapomeňte na transmitter.“

„Na ten nezapomínám. Ale vsadím se, že planeta a její měsíce dostávají světlo od stejného modrého slunce, jaké jsme sledovali ještě před chvílí. Neptejte se mě na vysvětlení – žádné nemám. Je to jen domněnka. Jistě budeme mít příležitost zjistit víc. Ale je jasné, že stojíme před další záhadou.“

„Ano, já vím...“, přiznal Roi.

Šéfmateřatik se zamyslel.

„Je tu možnost, že se vůbec nejednalo o přenos prostorem.“

„A o co potom?“ ptal se Tronar Woolver užasle.

Dr.Lieber na otázku neodpověděl. Obrátil se na Roie Dantona:

„Mohu se s Guckym znovu teleportovat na plášť? Nemáme žádnou jinou možnost, jak zkontrolovat okolí. Nemějte obavy, zaměřovací ochrana obleku je znameňitá.“

„Dobře, nic jiného nám nezbyvá. Ale buďte opatrný.“

Gucky k tomu neměl vůbec žádný komentář. Vzal dr.Liebera za ruku, soustředil se a zmizel.

* * *

Rematerializovali se na povrchu kuželové lodi, blízko u zádi. Jejich očím se naskytl úžasný pohled.

Dominující modré slunce už znali. Stále jasně zářilo ve vesmíru a v jeho světle v prvním okamžiku všechno ostatní vybledlo. Ale potom se vynořily první podrobnosti. Gigantická planeta byla viditelná, obíhala slunce v malé vzdálenosti. Okolo kroužilo několik přirozených satelitů. Zaměřovací přístroje brzy určily, že se jedná o třináct měsíců.

Nezůstalo pochyb o tom, že modrý slunce je totéž, které pozorovali dříve. Bílá energetická koule stála jinde na vzdálenější straně hvězdy, bylo ji však možné zahlédnout.

Sluneční soustava, kterou nejdříve nevidíte a pak se během vteřiny objeví...

Nebo je to jinak? Dr.Lieber upřeně hleděl na měsíce a určoval jejich počet přístroji svého ochranného oděvu.

Třináct.

Třináct měsíců létalo kolem jedné planety ve vzdálenosti půl druhého milionu kilometrů, všichni měli stejnou oběžnou dráhu. A tato planeta zase kroužila kolem modrého slunce, přinášejícího světlo a teplo, planetě i měsícům...

To byl více než zvláštní a v žádném případě to nebyla náhoda.

Matematik se přesvědčil, že si uložil všechny údaje a chytil se Guckyho. Netroufal si zapnout vysílačku.

Gucky teleportoval zpět do hangáru. Dr.Lieber zapnul vnější mikrofony a začal mluvit:

„Všchno už je jasné, pane. Nepodstoupili jsme transport prostorem, nýbrž přenos časem. Proto to probíhalo jinak.“

„Cesta časem? Myslíte, doktore?“ Roi Danton náhle působit velmi rozrušeně.

„Nacházíme se v minulosti?“

„Právě naopak. Zdržujeme se v budoucnu.“

Roi nevěřicně civěl na matematika.

„V budoucnosti?“ Kroutil hlavou. „To se až do dneška nikomu nezdařilo, když odhlédneme od časových očí Perliánů, kteří viděli několik okamžiků dopředu. Naše věda přece zjistila, že přímé přenesení do budoucnosti je nemožné.“

Dr.Lieber pokrčil rameny.

„Ano a ne, pane. Usoudili jsme, že cesta do budoucnosti je z logických důvodů nemožná, ale stojíme před zarážející skutečností, že Ulebům se to podařilo, dokázali to uskutečnit. Jiné vysvětlení pro jevy, před nimiž stojíme, není. Bylo vidět jen slunce, když nás sem přenesli. Potom přišla bílá energetická koule, teda časový transmitter. Vletěli jsme dovnitř - nyní byla planeta se svými třinácti měsíci viditelná. Z toho lze usoudit, že se tento systém nachází v budoucnu.“

Roi Danton škubala ramena a vypadal duchem nepřítomný. Gucky snědl druhou koncentrátovou kostku. „Jak daleko v budoucnu?“

„To bohužel nemohu určit, protože nemám žádný vztažný bod. Ale co je v budoucnu, nemůže být zaznamenáno v dnešní době nebo v minulosti. A to je důvod, proč je celý systém neviditelný. Prostě tady ještě není.“

Roi Danton se posadil.

„Nyní víme, proč Uleby nikdo nenašel. Systém existuje v budoucnosti - to je celé. Mají kdykoliv možnost přejít k nám do minulosti. Když vyřídí své poslání, zmizí zpět do budoucnosti. Jak by je člověk mohl pronásledovat?“

„Podivuhodná myšlenka, doktore! Můžete to dokázat?“

Dr.Lieber přikývl.

„Ano - když se nám podaří vrátit do minulosti.“

To byla situace, v níž se ještě nikdo neocitl. Do minulosti a zpět už se cestovalo. Ale budoucnost byla pro lidstvo uzavřena, jak si všichni mysleli. Jak to vypadalo, nyní k této cestě došlo.

„Musíme bezpodmínečně zjistit, jak daleko v budoucnosti se nacházíme,“ řekl konečně Tronar Woolver. „Gucky, to je práce pro tebe. Ulebové to přece musí vědět.“

Gucky chroupal svou kostku.

„Ovšemže to vědí, ale otázka je, zda na to také myslí. Jak je znám, myslí jen na svou záchranu, ne na transmisi či čas, který díky ní překonali. Ale mohu se pokusit něco vyzvědět.“

„To by od tebe bylo milé,“ poznamenal ironicky Roi Danton.

Gucky pošilhával otvorem v přilbě, těžkopádně se zvedl a teleportoval.

Trvalo pět minut, než se vrátil zpátky do hangáru. S zřetelně slyšitelným povzdechem si sedl na zadek a začal vybalovat třetí porci jídla.

„Tak, co je?“ dotazoval se Roi Danton netrpělivě.

„Pět minut,“ řekl Gucky a dál s naprostým klidem hryzal do koncentrátu. „Jsme přesně pět minut v budoucnu. Není to hodně, ne?“

Roi hleděl bezradně na dr.Liebera, který rychle přišel Rhodanovu synovi na pomoc.

„Můj milý Gucky, neber to na lehkou váhu. Pět minut v budoucnosti je právě tak hodně jako pět miliónů roků. Těch pět minut nikdo nikdy nedožene. Kdybychom chtěli navázat kontakt s lidmi – žijícími před pěti minutami – museli bychom zprávu poslat do minulosti. Je to jasné?“

„Ne,“ řekl Gucky. „Absolutně ne. Jak to?“

Šokovaný dr.Lieber zasténal.

„Proboha, jak bych ti to vysvětlil? Je to prostě tak a basta!“

Gucky se šklebil.

„Typický konzervativní vědec! Je to prostě tak a basta! Já chci vysvětlení, můj milý. Konec konců přece Rhodan a ostatní žijí, jen jsou v minulosti...“

„Ovšem, ale nemohou nás dohonit, protože my jsme vždy o pět minut napřed. Už to chápeš, ne?“

Přesně v té vteřině myšob pochopil. Přestal kousat a zděšeně civěl na matematika. Potom přikývl.

„Ano, je mi to jasné. Takže musíme zase zpět.“

Dál ukusoval své jídlo. „Dostaneme se domů, žádnou starost, najdeme výchozí disk.“

Dr.Lieber učinil pohrdavé gesto.

„Tvůj optimismus bych chtěl mít! Vlastně si mohu představit jen jediné řešení: Museli bychom zničit časový transponder. Potom automaticky spadneme zpět do přítomnosti. Kdybychom byli v minulosti, vše by vypadalo jinak.“

Když cestuji strojem času do doby, která už byla a zničím v minulosti tento stroj, nevrátím se samovolně do své přítomnosti. Musíš si čas představit jako jeden proud, Gucky. Stroj času je tvoje loďka. Proti proudu, to je budoucnost. Přestaneš pádlovat a proud tě strhne do přítomnosti. Když ale jedeš po proudu a přijdeš o loď, nedostaneš se už zpět.“

„Zůstanu tam, kam jsem doplul?“

„Přesně.“

Gucky se zašklebil.

„Zvláštní.“

„Jak zvláštní? Je to přece absolutně logické, ne?“

„Ne. Když cestou po proudu ztratím loď, ponese mě přece dál dolů, nebo ne?“

Dr.Lieber zrudnul.

„Nemluv nesmysly! To je přece jen srovnání, a měl bys vědět, že všechna srovnání pokulhávají.“

„Dobrá, rozuměl jsem, oč jde. Kdybychom tedy vypnuli transponder, spadneme do původního času?“

„Souhlasí.“

„No, potom tedy asi víme, co uděláme ...“

Dr.Lieber hodil pohledem na Roie Dantona a zdržel se komentářů.

Gucky zatím ve vši tichosti dojedl koncentrátovou kostku. Nezdálo se, že ho pobyt v budoucnosti nějak rozrušil.

* * *

Chvíli se nic významného nepříhodilo.

Potom se změnil obraz na monitoru. Obří planeta se odsunula stranou a udělala místo jednomu ze třinácti měsíců. Jednalo se o svět s kontinenty a moři a jasně znatelnou atmosférou. Víc nešlo rozeznat. V každém případě se měsíc zdál být cílem letu kuželové lodi.

Měsíc pomalu a nezadržitelně rostl. Tím se zjistilo, že plavidlo Ulebů zrychluje, i když jen nepatrně. Bestie na něco čekali, možná na rozkazy svých nadřízených.

„Bestie!“ vyprskl vztekla dr.Lieber. „Kdo počítal s tím, že jsou tak vychytralé? Skrývají se v budoucnosti. Ale odpovídá to přesně jejich mentalitě a psychice. Ulebové jsou zatvrzelí a nemilosrdní, když se snaží ochránit vlastní životy. Chtějí zůstat nenalezeni a žít věčně. Pro to muselo být mnoho ras vymýceno, celé civilizace byly zničeny. Promarnili miliardy životů, kvůli zachování vlastního rodu. To všechno mě nutí k tomu, abych začal uvažovat o naší vlastní bezpečnosti.“

„Jak to myslíte?“ ptal se Roi Danton, který sledoval dění na obrazovce.

„Docela jednoduše, pane. Co myslíte, že se stane, až nás objeví?“

„Pokusí se nás zabít,“ domníval se Roi. „Ale o to se prozatím nestarejte, doktore. Dosud nás nenašli.“

„Vlastně je to moje nejmenší starost, pokud mám být upřímný. Ale pomyslete na tři sta Ulebů na palubě. Jsou stále přesvědčeni, že mají smrtelnou a nevyléčitelnou nákazu. Jsou to zasvěcenci smrti, protože na nemoc není lék. A to vědí také vedoucí a vůdčí osobnosti Ulebů na domovské planetě. Pane, je podle vás reálné, aby ohrozili svou rasu kvůli třem stovkám jedinců? Ne, stane se něco jiného, než v co doufají naši uprchlíci z Portu Gurradu. Zabijí je, dříve než loď přistane. Pozemšťané by to tak taky udělali, pokud by se obávali nakažení celé populace. Rozumíte teď, proč jsem znepokojený?“

„Ovšem.“

Roi Danton nepřestal hledět na monitor. „Přibližujeme se k měsíci. Zdá se nabízet ideální životní podmínky, alespoň odsud to tak vypadá. Mohlo by se jednat o domovskou planetu První vibrační moci?“

„Zde to je měsíc nebo planeta, pane, nehraje v těchto veličinách žádnou roli. Vzdálenost obří planety od jejího modrého slunce činí osm set padesát milionů kilometrů, to znamená v poměru nepatrně méně, než je trasa Slunce - Země. To ale platí také pro měsíce obří planety. Poskytují, podle mého názoru, skvělé životní podmínky, všech třináct. Může si člověk představit ideálnější sluneční soustavu než tuto? Nehledě na to, že je z pohledu vnějšího vesmíru neviditelná?“

„Souhlasím,“ odpověděl Roi Danton. „Nicméně nám se podařilo to, co nikomu jinému za šedesát tisíc roků. Objevili jsme domov Ulebů, kteří jsou asi První vibrační mocí, přinejmenším tady patří k Časové policii. Odhalili jsme sídlo mocnosti, snažící se dlouhý čas zničit lidstvo. Chybí nám bohužel možnost podat zprávu o našich zjištěních Rhodanovi. To je zatím nemožné, neboť Rhodan není vzdálený jen tisíce světelných let, ale nalézá se také pět minut v minulosti. Jak ho tedy máme informovat?“

Dr.Lieber vstal a přišel k Roi Dantonovi. Oba muži stáli nyní před obrazovkou, na níž byl do všech detailů zobrazen povrch měsíce.

„Jak jsem už řekl, pane, musíme za všech okolností zničit časový transponder. Ptám se pouze, jak lze zničit energetický útvar o průměru sta kilometrů.“

Tronar Woolver řekl:

„Nezdá se mi,“ zasáhl do rozhovoru Tronar, „že ta koule je samotný transponder. Bude to spíš zásobník energie. Někde je zařízení, které udržuje soustavu v budoucnosti. Jistěže by stačilo nechat vybuchnout energetickou kouli, ale výrazně snazší by bylo, kdybychom našli stanici a zničili ji atomovými pumami.“

Dr.Lieber se otočil a pokynul Tronarovi.

„Máte naprostou pravdu, drahý příteli, ale dal bych své poslední vlasy za to, abych věděl, kde se tato časová stanice nacházejí. Na obří planetě? Na některém z třinácti měsíců? Někde ve volném prostoru?“

Roi Danton ukázal na obrazovku.

„Konec diskuze, pánové. Zdá se, že chvíle rozhodnutí se blíží. Je otázka, jak dlouho tady ještě můžeme zůstat, než nás objeví.“

Pauza trvala jen pár minut. Kosmická loď se blížila k měsíci a snížila svou rychlost. Pořád byla ve vzdálenosti milionu kilometrů.

„Impulzy!“ vyhrkl Gucky po chvíli mlčení. „Nepocházejí z lodi, ale přicházejí z měsíce. Silné impulsy mně neznámého typu.“

„Také je přijímám,“ řekl udivený Rakal. „Musí se jednat o signály na parapsychické bázi. Myslím, že posádka nějaké robotické stanice z měsíce – můžeme mu říkat třeba Svět ticha – nás testuje na telepatické úrovni.“

„Telepaticky?“ ujišťoval se dr.Lieber.

„Ano, ovšem s pomocí přístrojů. Nechtějte ode mě nějaké detaily, doktore. Ale jak Gucky, tak i já přijímáme podivné impulsy. Tronar jistě také.“

Když Rakalovo dvojče kývlo, doktor zvedl hlavu.

„Mutované mozky mohou impulsy přijmout, normální ne. Ulebové disponují normálními mozky. Nevědí tedy, že je z planety podrobují zkoušce. Obávám se, že se vládci Ulebů velice brzy dozvědí, proč tato loď přilétá do domovského systému.“

„A co potom?“ zeptal se Roi Danton, ačkoli znal předem odpověď.

„Potom zakročí!“ ucedil dr.Lieber tvrdě.

* * *

Gucky se na rozhovoru nepodílel. Jeho názor nebyl důležitý, jenom by diskuzi zbytečně vyrušoval. Dělal jedinou rozumnou věc, kterou mohl ve své situaci dělat: Naslouchal cizím myšlenkám a pátracím impulsům z měsíce. Ty neobsahovaly žádné konkrétní pocity, ale přesto vyzařovaly určitý myšlenkový vzor.

A tento myšlenkový vzor se náhle konkretizoval.

Byl srozumitelný do všech podrobností.

Gucky si to nedokázal vysvětlit. V každém případě jasně zaregistroval rozkaz k likvidaci uprchlíků. Nejdříve však mělo kormidlo lodi převzít dálkové řízení.

„Chtějí zničit loď i s posádkou,“ řekl, když pátrací impuls skončil. „Ne tady v prostoru, nýbrž na měsíci nebo planetě. Máme tak čas všechno promyslet.“

Ve stejném okamžiku změnila kuželová loď svůj kurz.

Roi nařídil myšobovi:

„Zjisti, kdo řídí, jestli posádka nebo zda už dálkové řízení převzalo kontrolu. Je to důležité.“

Gucky se nemusel příliš namáhat. Po zmizení pátracích impulsů posádka zpanikařila, takže myšlenky Ulebů šlo snadno zachytit. Trvalo mu jen pár chvil, než oznámil:

„Lod' je pod kontrolou stanice z měsíce a Ulebové už tuší, co je čeká. Pochopili, že se na domovské planetě dozvěděli o příčině jejich návratu a rádi by zamezili přistání za všech okolností. Vědí, že jim jejich soukmenovci nepomohou, spíš naopak. Ale nemohou proti tomu nic dělat. Není pro ně východiska.“

„Jsou odsouzeni k smrti...“ mumlal šokovaný Roi Danton.

„Jak jsem zdůrazňoval,“ ozval se matematik, „mají to tyto nesmrtelné bytosti v povaze. Je to potvrzení mé teorie. Bestie jsou logické, chladné a nesmlouvavé. Bohužel se sami nacházíme na palubě plavidla odsouzenců. Co uděláme?“

Roi Danton překonal úlek. Pohlédl na obrazovku.

„Kurz byl pozměněn. Neklame-li mě zrak, je náš cíl ta obří planeta. Tam se má konat poprava nakažených. Dobře, dr.Liebere, budete tak laskavý a ještě jednou provedete s Guckym analýzu toho obra? Potřebujeme všechna data. Složení atmosféra, dobu rotace, teplotu, gravitaci a tak dále. Je možné, že přistaneme dříve, než odpalovací signál vyhodí loď do povětří. Prosím, pospěšte.“

„Máme ještě několik hodin času, když zůstane současná rychlost.“

„Přesto, doktore. Gucky! Už se konečně probud'!“

Gucky pomalu vstal.

První a nejdůležitější je klid, Roi. Za několik minut se dozvíš všechno, co vědět potřebuješ. Máme čas. Máme vlastně vždy pět minut času. Nezapomeň na to.“

„To je přece relativní!“ křičel na jej Roi rozhořčeně. „Dělej konečně, co ti říkám!“

Gucky popadl doktorovu ruku.

„Právě, všechno je relativní“, řekl myšob a rozplynul se i s matematikem.

Roi zasténal.

„Někdy je to s ním zatraceně těžké,“ vrčel.

Woolverové kývli, zdrželi se komentářů.

Čekání trvalo skoro deset minut. Mezitím obrazovku zaplnil planetární obr. Jasně znatelný byl atmosférický vír, zapříčiněný nezvykle rychlou rotací planety. Příčné pruhy připomínaly planetu Jupiter. Kontinenty a ostatní útvary na povrchu nebyly poznat. Člověk musel spoléhat na informace z dálkového průzkumu.

Gucky a dr.Lieber se vrátili zpět. Matematik prováděl některá nastavení na svém ochranném oděvu, zatímco Gucky vrhl jedovatý pohled na Roie a usadil se na pomocném člunu.

Ve vši tichosti zahájil konzumaci čtvrté koncentrátové kostky .

Dr.Lieber dokončil vyhodnocování výsledků průzkumu a řekl:

„Za hodinu dosáhneme horní vrstvy atmosféry, neboť rychlost teď činí čtvrt rychlosti světla. Zde jsou údaje o obří planetě: Průměr pět set osmdesát šest tisíc kilometrů. Doba rotace nešla určit přesně, ale je neobvykle krátká, gravitace 4,1 g není příliš zářející. Atmosféra je směs z vodíku a amoniaku s menší příměsí metanu. Pro nás čistý jed. Víc nelze zjistit. Chcete vědět ještě něco o systému samotném, pane?“

„Prosím.“

„Třináct oběžnic krouží kolem obra, můžeme jim říkat měsíce, chcete-li. Všechny obíhají v rozmezí půl druhého milionu kilometrů. Tvoří tedy jeden kruh. Všechny dostávají světlo a teplo z modrého slunce. Toto slunce, jak ho vidíme, je pět minut v minulosti, když se podíváte z časového hlediska, stejně tak i světlo z něho. Planeta a jeho měsíce jsou pět minut v budoucnu. Co se týče transponderu, ten existuje jak v budoucnosti, tak i v minulosti, tam je ale o pět minut starší. Budeme ho muset nalézt a já věřím, že už vím kde je.“

„Kde?“ dotazovat se Roi, ačkoli předem vytušil odpověď.

„Na obří planetě,“ řekl dr.Lieber přímo.

Roi se opět díval na obrazovku.

„Ještě slabou hodinku máme čas. Měli bychom napodobit Guckyho a něco sníst. Kdoví, jestli na to později bude čas. Obávám se, že nás čeká několik perných hodin.“

„Na to se můžeš spolehnout,“ mínil Gucky a lovil pátou kostku jídla z brašny u svého boku.

4.

Čas se pomalu vlekl kupředu, zatímco se objevovaly detaily obří planety. Většina na povrchu ležela zahalena oblaky, jejich podélný tvar byl následkem rychlé rotace.

„Atlas,“ řekl Roi Danton náhle. „Pojmenuje ten svět Atlas.“

Dr.Lieber, který mezitím provedl některé výpočty, opět sledoval stále ještě pracující obrazovku.

„Zdá se mi, že nepatrně měníme kurz. Patrně je určeno zcela přesné místo, kde má loď explodovat. Vznikne tam kráter značné velikosti. Ale ptám se, co být může na neobyvatelném světě tak důležitého, že Ulebové vybírají místo exploze?“

Tronar Woolver vstal a šel k obrazovce. Ukázal rukou do levého spodního rohu. Tam se zakulacoval obzor Atlasu, a přesně tam teď letěla kuželová loď. Na obzoru byl znatelná světlá záře, která formou paprsku pokračovala prostorem přímo ke slunci.

„To je sací paprsek ke slunci, kterým je napájena časová stanice. Umíte si vůbec představit, kolik je třeba energie, aby celý planetární systém udržela stále pět minut v budoucnosti?“

Nikdo to nevěděl přesně, ale každý odhadl, že jí muselo být nepředstavitelné množství. Takový výkon nemohl dodat žádný konvertor, ale modré slunce na to bez potíží stačilo.

„Souhlasím s vámi,“ řekl dr.Lieber. „Je to napájecí paprsek pro časové pole. Pokud udržíme současný kurz, přistaneme nedaleko něho. Ostatně povrchu Atlasu nevypadá moc lákavě. Na infraskenu je to jasně vidět...“

Bylo tam pohoří, amoniakové moře a úlomky skály posetá planina, mezi tím zely gigantické trhliny a hluboké rokle. Skoro všude ležel šedobílý sníh. Nic nepoukazovalo na přítomnost inteligentního života. Všechno působilo pustě a mrtvě.

Až na bílý sací paprsek, jehož počátek planul za obzorem obrovské planety.

„Je to zcela nepochybně napájecí paprsek,“ opakoval dr.Lieber, již teď pevně přesvědčený. „Energie má slunce dost. Víc než dost. Bude stačit několik milionů roků, podrží soustavu vždy pět minut v budoucnu. Obávám se, že jsme Uleby silně podcenili. Je to fantastická rasa, přestože pochází ze zkumavky! Neuvěřitelné!“

Učinil pauzu a srahl čelo. Potom řekl:

„Zvláštní, my jsme inteligentní a zjevně nejsme uměle vytvořeni.“

Gucky zabručel:

„Kdoví..?“

Roi Danton na něj hodil tázavý pohled, sklidil však jen klidný škleb. Zamyslel se.

„Do deseti minut narazíme nebo přistaneme,“ usoudil. „Musíme začít promýšlet, co uděláme.“

„Bez obav,“ uklidňoval ho dr.Lieber. „Nezřítíme se. Z důvodů, kterým zcela nerozumím, nechtějí Ulebové loď rozbít o povrch či explodovat v atmosféře. Přistanou s ní a teprve potom ji zničí. Má to nějakou souvislost se sacím paprskem.“

„Jak jste na to přišel?“ podivil se Roi.

„Docela snadno. Kdyby měli jinou možnost, dávno by loď zničili. Proč by ji na dálku řídili a vedli na Atlas? Zjevně s ní chtějí přistát. Věřte mi, pane, Ulebové mohou zničit loď jen po přistání, a sice s pomocí energie, kterou přivedou ze sacího paprsku. Můžeme tak ve vší tichosti vyčkat do přistání, potom ovšem budeme muset rychle zmizet.“

„Poslední otázka, doktore. Jak je to s časovým transmitterem? Vlastně tu musejí být dva, ne?“

„Ano, správně. Jsou tu dva. První způsobí skok do budoucnosti. Jde o energetickou kouli, kterou jsme vlétli dovnitř. Ta vrhá každou hmotu, která do ní vnikne, přesně o pět minut do budoucnosti. Časové pole - jedná se prakticky o druhý transmitter - má na starost to, aby všechny objekty vyzářené prvním do budoucnosti zde i zůstaly. Musí to být velmi silný časový štít, protože drží v budoucnosti značné množství hmoty. Ale současně se jedná také o dokonalou kamufláž, bránící odhalení. Sací paprsek se stará pouze o nutnou energii. Elektrárna samotná stojí na Atlasu.“

Roi Danton přikývl.

„Náš úkol je tedy jasný.“

Všichni souhlasili.

Pouze Gucky se opět věnoval něčemu jinému. Právě trhal obal na šesté porci jídla.

* * *

Kuželová loď přistála sice tvrdě, ale přistála. Tvzení dr.Liebera se zdálo prokázané. Kvůli naprosté likvidaci lodi bylo nutné dosednout na Atlas.

Gucky zjistil, že mezi Uleby na palubě vládne panika. Bestie tušili, co přijde. Znali mentalitu vlastního národa, ale doufali, že se nad nimi soukmenovci smilují. Nyní tato možnost zmizela. Měli být obětováni – zabiti kvůli bezpečnosti celé rasy.

Věděli, že se k nim blíží smrt.

Velitel poručit překontrolovat ochranné obleky.

„Chceš opustit loď?“ ujišťoval se Gucky.

„Co jiného nám zbývá?“ Dr.Lieber hleděl skrz monitor na děsivou krajinu obří planety, která jim neslibovala nic příjemného. „Toto plavidlo bude zanedlouho zničeno. A planeta sama se postará, aby nakažení Ulebové zemřeli, i kdyby se pokusili uniknout.Ostatně bychom si měli pospíšet.“

Roi Danton kývl.

„Všichni připraveni? Dr.Lieber a já se teleportujeme s Guckym. Když se nám nepodaří zajistit energetickou cestu pro dvojčata, bude Gucky muset přenést i je. Na obrazovce je vidět horské pásmo, sotva dvacet kilometrů daleko, tam bude místo srazu. Nějak už se tam s Guckyho pomocí sejdeme.“

„Vždycky Gucky,“ šklebil se myšob. „Co byste beze mne dělali? Když o tom přemýšlím, mohli by Iltové klidně vládnout kosmu, kdyby jsme nebyli tak mírná a spokojená rasa. Já osobně jsem zachránce vesmíru a už jsem pomohl Pozemšťanům ze spousty šlamastik. Lidé si ani neumí představit, co by dokázalo víc Iltů dohromady! Náš milý Ulfo, tlustý Axo, povinností posedlý admirál Gecko - nebo třeba telepat Ooch. Nemluvím o Wullewulovi, ten zpravidla všechno udělá naopak. Milý Roi, co byli Terranci bez myšobů?“

Roi Danton se usmíval, když říkal:

„A co byl Iltové bez lidí?“

Gucky se srdečně zasmál, potom pokrčil rameny a po pravdě odpověděl:

„Máš pravdu, asi bychom byli všichni po smrti. Vy jste zachránili ubohý zbytek naší rasy z Trampu dříve, než náš domov zničili cizinci. Také to Rhodanovi nikdy nezapomeneme. Ale ty jsi tehdy vůbec nebyl naživu a je prastará moudrost, že mladá generace stále jenom přetřásá skutky té starší. Budeš mít možnost sám ukázat, co v tobě je...“

Vzal Roie za ruku a poté se chytl paže doktora Liebera. „Můžeme?“

Otočil se k dvojčatům. „Tak naschle, přátelé. Sejdeme se na odvrácené straně pohoří. Nebo se pro vás mám vrátit?“

„To není potřeba,“ odmítl Tronar. „Ulebové vyšlou k horám zaměřovací signály. Jestli to udělají brzy, budeme tam dřív než ty.“

Myšob už na nic nečekal. Soustředil se a o vteřinu později už byla celá trojice pryč.

* * *

Přesně minutu poté, co se první Ulebové odhodlali opustit ke zničení odsouzené plavidlo, oddělil se ze sacího paprsku pronikavě bílý proud energie a narazil do střední části trupu kuželové lodi.

Ta nevybuchla ihned, ale tam, kde ji paprsek zasáhl, se začal kov vařit a roztažený stékal po plášti dolů. Zoufalá posádka zpozorovala blížící se katastrofu sice včas, ale ani rychlý útěk Uleby nezachránil. Spěchali od lodi pryč, ale od energetického paprsku se oddělily menší proudy a každý z nich vyrazil k jednomu z uprchlíků. Bestie hynuly v energetickém žáru. Zůstaly pouze malé, dýmající krátery.

Zatím se ničivý paprsek plně soustředil na kuželovou loď. Propaloval se hloub a hloub, až narazil na atomové reaktory pohonného systému.

Detonace plavidlo ve zlomku sekundy proměnily v oblak rozptýlených molekul, do atmosféry stoupal rudě žhnoucí hřibovitý mrak. Na zemi zůstal obrovský kráter.

Roi Danton, dr.Lieber a Gucky pozorovali konec lodi z pohoří. Pomocí druhého teleportačního skoku se dostali na skalní výstupek vysoko nad rovinou, odkud měli na dění dole skvělý výhled. Atomový výbuch byl očekáván, přesto ale zánik Ulebů nenechal nedobrovolné publikum bez pohnutí.

„Přestože jsou to naši protivníci,“ pronesl Roi Danton přes vnější mikrofon, „nemohu se těšit z jejich zničení. Je mi jich líto.“

„I mě,“ řekl dr.Lieber. „Tato událost dokáže mou teorii o psychice Ulebů. Neznají-li soucit k vlastní rase, jak bychom se s nimi vůbec mohli dohodnout my?“

„To je teď jasné,“ zamíchal se do rozhovoru Gucky. „Předně z toho plyne pro Rhodana důležitý závěr: Může vzdát své naděje na mírové řešení konfliktu. Nikdy s nimi nebudeme moct vyjednávat, pouze v tom případě, že jim dokážeme svou jednoznačnou převahu. Jak se ale obávám, stejně raději zvolí smrt, než by udělali jediný kompromis. Chtějí-li lidé přežít, musí Ulebové zahynout. Nevidím žádnou jinou možnost.“

Roi stále sledoval jaderný hřib.

„Snad Rakal a Tronar včas zmizeli.“

Gucky kývl.

„Přijímám jejich myšlenkové impulsy, ale nemůžu je zaměřit. V každém případě jsou v bezpečí, Roi.“

„Děkuji. Příležitostně je můžeš přinést. Zůstaneme tady, je to dobré místo.“

„Taky myslím,“ souhlasil dr.Lieber k a ukázal směrem k obzoru, odkud vedl ke slunci napájecí paprsek. „Vidíte tamhleto stavbu? To je místo, kde ústí sací proud. Je to pravděpodobně ovládací centrála napájecího paprsku a časového pole.“

„Ano, vidím ji.“ Roi vložil před hledí přilby zvětšovací filtr. „Půlkruhová stavba, dost vysoko a značně rozsáhlá. Co myslíte, pracuje to zařízení automaticky, nebo jsou tam kromě robotů i samotní Ulebové?“

Podíval se tázavě na Guckyho. Myšob chvíli naslouchal myšlenkovým proudům a poté oznámil:

„Na Atlasu je dost Ulebů a zdá se, že ve stanici pracuje obslužný personál.“

Doktor Lieber pokývl hlavou.

„Dobře tedy, o to snazší bude ji zničit. Nyní se musíme postarat o dvojčata. Možná potřebují naši pomoc.“

„Už jsem je našel, doktůrku,“ ujišťoval ho myšob. „Oba se odhmotnili a v nějakém skenovacím signálu přenesli na skálu. Sklouzli po ní dolů, při čemž jejich ochranné obleky našťěstí neutrpěly žádnou škodu. Pak se jim podařilo zachytit. Teď jsou na bezpečném místě. Sedí si na zemi, pozorují explozi a cpou se. Čekají na to, až je vypátrám.“

„Když víš, kde jsou, jdi pro ně,“ nařídil Roi Danton.

Gucky zavrtěl hlavou.

„Ovšemže pro ně dojdu, Roi, ale nechápu, proč lidé stále tak upozorňují na svou nemohoucnost. Vím, že jste na mě odkázáni, ale musíte to tak ukazovat?“

Dříve než mohl Danton odpovědět, byl Gucky pryč.

* * *

Tronar a Rakal Woolverové seděli na bobku na skále připomínající nos, na které skončilo jejich nedobrovolné sklouznutí do hloubky. Panovalo zde přitnutí.

„To jsme se dostali na zajímavé místočko,“ nadával Tronar. „Zajímalo by mě, jak dlouho to bude trvat, než nás najde Gucky. Nechtěl bych sedět na bobku celé hodiny.“

„Brzy se tady objeví,“ uklidňoval ho bratr. „Jenom intenzivně přemýšlej, je jedno na co. Gucky zachytí impulsy a najde nás.“

„Doufám, že si pospíší,“ zamručel Tronar a začal prohledávat zásoby uvnitř ochranného oděvu.

O několik minut později se myšob objevil, pronesl pár zbytečných poznámek a jedinou teleportací přenesl oba bratry k Dantonovi a Lieberovi. U obou skupin byla znát úleva.

Roi Danton skončil s jídlem.

„Tak, přátelé, zahajuji válečnou poradou. Již jsme o všem hovořili s doktorem Lieberem, ale věřím, že schválíte naše záměry a budete s nimi souhlasit. Situace je následující: Časové pole drží tuto planetu a její obydlené měsíce stále pět minut v budoucnosti, takže jsou navždy skryty před bytostmi z vnějšku. Rhodan a jeho loďstvo by nemohlo domovský systém Ulebů nikdy najít. Máme tedy úkol dopravit tento sluneční systém zpět do standardního času. Teoreticky je to celkem jednoduché. Tam naproti, těsně před obzorem, stojí elektrárna a nejspíše i generátor časového pole. Ten bude ukryt hluboko pod samotnou stanicí. Kdybychom stanicí nebo reaktor vyřadili z provozu, může nás Rhodan najít.“

Tronar se nezdál zcela přesvědčen.

„Vypadá to snadně. Ale podle mě to zdaleka tak snadné nebude. Na té stanici jsou nejspíš výkonné lokalizátory. Také na ní musíme počítat s velkým počtem strážných. Nevěřím, že tam můžeme vniknout zase tak snadno. A i když uspějeme, Ulebové budou vědět, že na planetě je nepřítel. Okamžitě nás začnou pronásledovat. A kam se máme obrátit na světě, kde nemáme jediného přítele?“

Roi Danton učinil neurčitý pohyb.

„Kam? Máme tady pohoří s jeho nesčetnými možnostmi. Máme rokle a jeskyně, široké planiny a úzká údolí. Máme zde gigantický svět, na kterém se můžeme ukrývat. O to bych se na vašem místě, Tronare, vůbec nestaral. Beztak tu stanicí zničit prostě musíme, to je teď hlavní úkol. Naše vlastní bezpečnost přijde na řadu teprve na druhém místě.“

„Nesmíte mě špatně chápat, pane,“ prosil vlnový sprintér. „Já myslím v první řadě na vaši bezpečnost. O Rakala a o sebe si nedělám žádné starosti. Okolí je plné energetických proudů. Pokud budeme chtít, můžeme v odhmotněném stavu neustále cestovat okolo obří planety a vynořovat se na libovolných místech. Ale co s vámi?“

Roi poklepal na energetickou tornistru na zádech dr.Liebera.

„To není problém, Tronare. Nevěřím, že někdo zaměří nepatrné vyzařování našich agregátů. Můžeme tak používat zařízení ochranných obleků. Gucky se nemusí stále teleportovat, aby se zbytečně nenamáhal. Může, stejně jako my, létat s pomocí pohonu obleku a přitom se ještě krýt deflektorovým štítem. Vidíte, Tronare, vaše obavy jsou neopodstatněné.“

„Nejdříve musíme najít vhodný úkryt,“ upozornil dr.Lieber.

Ostatní souhlasili, jejich současné stanoviště neposkytovalo žádnou trvalou ochranu. Mimo to potřebovali všichni několik hodin klidu, aby si odpočinuli po prožité námaze. Jeskyně by byla ideální, ale nemohli žádnou nalézt, tedy alespoň v nejbližším okolí. Gucky se nabídl, že začne pátrat. Zapojil agregát a zneviditelnil se. Zůstaly po něm jen nepříliš hluboké stopy v bílém sněhu.

Muži seděli na bobku, zády opření o skalní stěnu a zapnuli topení obleků na plný výkon.

„Je tady zatraceně chladno,“ vrčel Rakal. „Vlastně to nechápu. Měsíce jsou přece skoro tak daleko od modrého slunce, jako planeta, ale na nich je teplo a světlo. Na Atlasu je to zima, velká zima. Průměrná teplota je sto osmdesát stupňů Celsia pod nulou. Jak to?“

Dr. Lieber si uvědomil odpověď.

„Záleží na izolujících svrchních vrstvách atmosféry. Ty absorbují tepelné paprsky slunce a odráží je zčásti zpět do vesmíru. Při přistání jsem zjistil, že od dvou set kilometrů je neobyčejné horko. Na povrchu Atlasu však převládají teploty jaké jsou na noční straně pozemského měsíce. To nám beztak nevadí. Obleky jsou výborné a topení zvládá vyrovnávat teplotu mnohem nižší než ze sto osmdesát stupňů pod nulou.“

Po hodinou se Tronar znepokojeně zeptal:

„Kde jen může Gucky vězet? Musel by přece dávno se vrátit...“

Nikdo mu neodpověděl.

5.

Protože umělé antigravitační pole vyrovnávalo přitažlivost obří planety Atlas, mohl Gucky bez obav nastartovat a neviditelný se vydat na cestu. To bylo v mnoha ohledech výhodnější, než kdyby musel naslepo teleportovat.

Vrstva amoniakových oblak začínala nejdříve ve dvou nebo třech kilometrech výšky. Pod nimi byl výhled zvláště ostrý a čistý. Gucky se držel mezi mraky a letěl ven do roviny. Otočil se ještě jednou zpět, aby se zorientoval a zapamatoval si trasu zpáteční cesty. Zahlédl i čtyři postavy na skalním výstupku. Seděli opřené o zed’.

„Hmmm. Myslím,“ mumlal si pro sám sebe, „že neuškodí, když se tady trošičku porozhlédnu. Na pátrání po jeskyni je stále ještě čas...“

Zrychlil a blížil se k mohutné časové stanici. Tvořila jediný rozsáhlý komplex, ale to Guckyho v tuto chvíli nezajímalo. Chtěl se pouze přesvědčit o tom, že se skutečně jedná o zařízení, které chtějí zničit. Také chtěl zjistit, zda stanice sahá i pod povrch Atlasu.

Přeletěl náhorní plošinu, potom moře, jehož obsah připomínal rtuť. Ale to nemohla být žádná rtuť, nejvýš amoniak. Byly tam menší ostrovy, pokryté ledem nebo sněhem, ovšem bez jakéhokoli rostlinstva. Nevypadali nijak lákavě.

„Hnusná planeta,“ nadával Gucky, zaháněje samotu. Nemohl zapnout vysílačku povídat si s přáteli, protože nesměl prozradit, že neuposlechl Roiovy příkazy.

Pomalů se přibližoval ke stanici. Zblízka vypadala ještě větší a impozantnější než předtím. Některými svými budovami sahala do stometrové výšky. Mezi nimi se rozprostíraly stavby sice menší, ale rozlehlejší.

Vzadu, nyní jasně viditelný, ústil bílý sací paprsek z modrého slunce. Proudil do označeného kruhu o průměru asi jednoho kilometru. Gucky byl pevně přesvědčen o tom, že pod kruhem jsou komplikovaná zařízení k zachytávání a převádění nesmírných objemů energie.

Byli chytří, tihle Ulebové.

„Ted’ jim ale osolíme polévku,“ prskal Gucky vztekle. „Takové sprost’áctví, schovávat se v budoucnosti.“

Přeletěl nad stanici a rozvážně zamířil do nebezpečné blízkosti napájecího paprsku. Pomocí senzorů se ujistil, že se o něho nikdo nezajímá a že ho Bestie nezaměřují svými přístroji.

Zachytil stovky různých energetických impulsů, od obyčejných rádiových vln až po výkonné hypersignály. Mezi Atlasem a jeho měsíci probíhal živý komunikační ruch.

Čtyři nejvyšší budovy základny tvořily čtverec. Přesně v jejich středu, na volné ploše, stála podivná stavba, která na sebe přilákala Guckyho pozornost. Měla tvar kvádry a uprostřed jedné ze stěn myšob spatřil vrata. Mohla být dvacet metrů vysoká a právě tak široká. Za nimi vedl šikmo dolů tunel a mizel pod povrchem.

Jednalo se zcela zjevně o vstup do časové stanice. Gucky usoudil, že tady ho strážé nemají šanci objevit.

Přistál uprostřed prostranství a zůstal stát.

Gucky tady očekával alespoň nějaké ozbrojené robotické hlídače, ale Uleby asi ani nenapadlo, že by někdo odhalil jejich nejtajnější základnu.

Myšob odpojí letový agregát a pomalu došel až ke vstupnímu oblouku mohutné brány. Pomocí obleku zjistil, že ve dveřích není silové pole. Vstup byl tedy otevřen pro jakéhokoli vetřelce.

Přemýšlel, zda je rozumné proniknout už teď dovnitř stanice a vyzvědět podrobnosti pro pozdější akci. Pak by na to při realizaci jejich plánů už nemusel zbýt čas. Nyní ho měl myšob víc než dost.

Šel tedy dále, vylezl po schodech k okraji brány a díval se do tunelu za vchodem. Země hned za vraty klesala dolů. Guckymu bylo hned jasné, že do podzemní části stanice musí vést i jiné vstupy. Tento sloužil s vysokou pravděpodobností k hladké dopravě rozměrných nákladů do hloubek. V nouzi ho ale klidně použije i člověk - nebo myšob.

Fakt, že je nadále neviditelný, Guckyho uklidnil a usnadnil mu plánování. Sice ho nemohl nikoho objevit, přesto se rozhodl být mimořádně opatrný a neriskovat.

Kráčel dovnitř do tunelu.

Ten byl dostatečně osvětlen tělesy na stěnách, takže Gucky rozpoznal každou podrobnost. Uprostřed podlahy paralelně procházely dva drážkované pásy. Potvrzovaly myšobovu domněnku ohledně dopravy břemen. Gucky šel na pravou stranu a držel se těsně u stěny.

Hustá atmosféra vedla zvukové vlny zvlášť dobře, takže netrvalo dlouho a Ilt zaslechl z hlubin stanice silné hučení. Hluk způsoboval běh těžkých strojů kdesi dole. Půda pod jeho nohama sotva zřetelně vibrovala.

Když Gucky ušel pět set metrů a byl asi osmdesát metrů hluboko, uslyšel před sebou těžké kroky. Instinktivně se díval okolo sebe po úkrytu, než si opět uvědomil, že je neviditelný. Zůstal tiše stát a čekal, kdo přijde.

Proti světlu se o chvílku později objevil podivný objekt, vzdáleně se podobal Ulebům nebo Haluťanovi, ale jeho pohyby se Guckymu zdáli příliš těžkopádné. Kromě toho od něho nepřicházeli žádné myšlenkové impulsy. Jednalo se tedy o robota.

Stroj se pomalu blížil. Hlavu mu pokrývaly podivné výčnělky, jejich funkce byly Guckymu neznámé. Nohy - masivní, tlusté a krátké - se pohybovaly v mechanickém rytmu a nesly těžké tělo se zdánlivou lehkostí. Vpředu na hrudi, pokud se tak tomu dalo u hranatého robota říkat, poznal Gucky ústí automatické energetické zbraně.

Myšob zůstal v klidu stát, dokud se robot nedostal skoro na jeho úroveň. Ale potom znervózňel, protože se stroj zastavil a začal se pomalu otáčet směrem k němu.

Musel mít vestavěný citlivý zaměřovač, kterým odkryl neviditelného vetřelce.

Gucky mohl kdykoli zmizet, přinejmenším by pro něho nebyl problém pokračovat dál v cestě, ale namísto toho zůstal stát. Nesmírně ho rozzlobilo, že ho robot i přes jeho deflektor objevil. Mimo to, řekl si v duchu s určitou logikou, bylo lepší prověřit ostražitost posádky stanice teď než později, kdy se budou pokoušet základnu zničit.

A tak se nehýbal a čekal, co udělá ulebský stroj.

Robot se zdál být zmatený tím, že jeho fasetové oči nevidí to, co objevili jeho lokalizační přístroje. Otálel s dalším postupem ve vzdálenosti deseti metrů od myšoba. Potom jeho program našel řešení. Aktivoval svou zbraň a propojil ji se zaměřovačem. Ústí energetického zářiče se začalo pomalu otáčet, až mířilo přímo na neviditelný cíl.

To bylo na Guckyho příliš. Uskočil stranou a vytasil svou vlastní zbraň. Namířil ji na robot a čekal.

Ten naproti tomu neváhal, i když cíl byl teď úplně jinde. S ostře znějícím pískáním paprskomet spustil a svazek energie trefil hladkou stěnu tunelu. Ta se začala ihned tavit a kapky rozžhavené horniny stříkaly na všechny strany.

Pozitronový mozek si uvědomil nově vzniklou situaci, ale nedostal už čas ji analyzovat a znovu na myšoba vystřelit. Gucky totiž vypálil, pronikavý energetický paprsek zasýčel napříč podzemním tunelem a trefil s plnou silou nejprve hrud' a potom i hlavu stroje.

Kybernetický zdroj životní síly zhasl.

Gucky přihlížel, jak se robot převrátil a s hromovým rachotem padl na podlahu. Nezachytil žádné radiokomunikační impulsy a věděl, že se strážce nepokusil vyvolat poplach. Uklidněn touto skutečností zasunul svou zbraň zpátky do pouzdra a vydal se hloub do podzemí.

Co chvíli narazil na odbočky, ale nevšímal si jich. Právem si říkal, že to nejzajímavější nalezne, pokud se bude držet hlavního koridoru. Stále hlasitější hluk reaktorů a generátorů potvrzoval jeho úvahy.

Potom najednou stál před masivní kovovou stěnou. Telekinetickou ji ohmatal. K jeho úžasu byla tlustá téměř pět metrů.

Pět metrů silná ocel!

„Tohle by snad stačilo,“ zamumlal zamyšlený myšob a upřeně hleděl na překážku. Neznamenala pro něho žádný vážný problém, kdykoli se skrz ni mohl teleportovat, ale netušil, co se nalézá na druhé straně. Nejspíš strojní zařízení, ovšem, ale co ještě? Nakonec zvítězila zvědavost a jistota, že by stejně musel stěnu v každém případě překonat, dříve či později. Proč ne tedy teď hned? Zaměřil se na neznámé místo na druhé straně zdi a teleportoval. Rematerializoval se bez problémů o deset metrů dále, aniž by narazil do pevné hmoty.

Když se zhmotnil, stál na kraji haly neuvěřitelných rozměrů, jejíž strop byl skoro padesát metrů nad ním, podepřený mocnými ocelovými nosníky. V hale samé byly podivuhodné stroje, které Gucky zčásti poznával. Něco byly generátory a jaderné reaktory, ale vedle toho stály v řadách zvláštní útvary, jejichž smysl myšobovi unikl. To mu ale ani trochu nevadilo. Důležitý pro něho byl jen fakt, že stojí přímo u zdroje časového pole halického domovskou soustavu Ulebů.

Několik atomových pum a mají po problémech.

Dlouhý okamžik bojoval s pokušením jednat bez ostatních, když už se mu naskytla taková příležitost, ale potom dal na Rhodanův rozkaz poslouchat Roie Dantona za všech okolností. Navíc by nemuselo dobře dopadnout, kdyby sám umístil bomby a odpálil je. Možná by nestačily na likvidaci všech strojů. A další šanci k jejich zničení by pak už nemusel mít. Už tak se provinil proti rozkazům, když místo hledání bezpečné jeskyně pro přátele podnikl tento odvážný výlet.

Když náhle obrovskou halou zaznělo pronikavé zvonění, začal tušit, že byl nalezen rozstřílený robot.

„To mě teda štve,“ myslil si rozzlobeně, neboť by rád ještě chvíli zůstal a v tichosti se rozhlížel kolem sebe. „Ale mohu si zapamatovat přesnou polohu a tak tenhle sál kdykoli najdu. Mezi čtyři budovy, potom tisíc metrů na západ a dvě stě metrů do hloubky.“

Nečekal, až kvůli poplachu dorazí stráž nebo Ulebové vztyčí neproniknutelný ochranný štít, soustředil se na padesát kilometrů vzdálené pohoří a teleportoval se tam.

Skok se zdařil bez komplikací a po zhmožnění byl u paty pohoří, několik set metrů pod výstupkem, na kterém jeho na něho čekali jeho přátelé. Ale ani na okamžik nepomyslel na to, že by se jim teď ukázal. Naopak zůstal neviditelný, zapojil letový agregát a učinil to, co původně dělat už před více než hodinou.

Hledal jeskyni.

* * *

Když se Gucky s bezstarostnou tváří materializoval na skalní plošině, Roi Danton zapomněl na svůj hněv a úmysl myšobovi pořádně vynadat.

„Kde jsi tak dlouho trčel?“

Gucky se posadil.

„Teda nebylo vůbec jednoduché nějakou jeskyni najít,“ oznámil. „Ale můžete být klidní - jednu jsem objevil. Je jako stvořená pro naše potřeby. Skládá se z čistých amoniakových krystalů a třpytí se jako diamant...“

„Kde je?“ přerušil ho Roi netrpělivě. „Nesmíme už ztrácet čas. Kdoví, jak dlouho to potrvá, než nalezneme časovou stanici.“

Gucky byl ve velkém pokušení, ale ovládl se.

„Snad se nám ji podaří najít rychle,“ odpověděl s úšklebkem.

O několik minut později byli v jeskyni.

Gucky příliš nepřeháněl. Sluj postačila všem nárokům, které v současné době pětice měla. Samozřejmě muži dále nosili své neprodyšně uzavřené ochranné obleky, stále velice nepohodlné, i když byla eliminována vysoká gravitace.

Hledali si pohodlná místa a usadili se.

Dr.Lieber řekl:

„Otázkou je, kolik atomových pum potřebujeme, abychom zničili elektrárnu a pokud možno i samotnou časovou stanici. Kdybychom použili všechny naše výbušniny a odpálili je najednou, neměl by to vlastně být problém. Spíše se obávám jejich správného rozmístění.“

I v tento okamžik mohl Gucky přiznat své nezodpovědné chování, ale znovu držel pusu. Když to bude nutné, pomyslel si, mohu stále ještě promluvit a ušetřit přátelům zbytečnou námahu.

„Po důkladném odpočinku vyšleme Tronara a Rakala jako průzkumnou četu,“ rozhodl Roi Danton. „Můžete se pohybovat v té změti energetických proudů bez omezení a kdyby vás eventuálně objevili, ihned zmizíte. Nikdo z Ulebů neprijde na myšlenku, že by mohl živý tvor používat k pohybu komunikační signály. My ostatní zůstaneme tady. Jeskyně bude nadále náš hlavní stan.“

„Je tady ještě něco,“ řekl dr.Lieber zamyšleně. „Jestli se nám opravdu podaří dostat časovou stanici mimo provoz, nedosáhneme jen toho, že celý tento systém vrátíme zpět do přítomnosti. Takovýto jev totiž v žádném případě nezůstane bez povšimnutí. Prostorem se do velké vzdálenosti požene hyperšoková vlna a pokud vím, máme na našich lodích velmi citlivé strukturální zaměřovače. Lze počítat s tím, že Rhodan zjistí naši pozici ihned po zhroucení časového pole. Lokalizuje nás a přiletí sem. Nebudeme muset dělat nic jiného, než v klidu vyčkávat.“

Roi Danton zůstal skeptický.

„Rhodan je vzdálený tisíce světelných let, doktore. Skutečně věříte, že bude otřes tak veliký?“

„Ano, jsem o tom přesvědčen. Bude ho možné zaznamenat na obrovskou dálku. Jistě, jeho příčina zůstane Rhodanovi neznámá, ale jsem si jist, že si ho dá do spojitosti s námi. I kdyby se sem nevydal osobně, jistě vyšle nějaká plavidla, aby to prozkoumala a to nám bohatě postačí.“

Roi Danton přikývl.

„Snad máte, doktore. Tak dobrá, usnadňuje to naši úlohu. Zničíme časové pole a potom vyčkáme, co se bude dít. Co když nás ale Ulebové začnou hledat? Jistě nebudou nečině přihlížet, jak jim ničíme jejich šedesát tisíc let starý úkryt?“

„Atlas je veliký,“ pokrčil s úsměvem doktor Lieber. Byl to velice sebejistý úsměv a Roie Dantona kupodivu uklidnil.

Tronar řekl:

„Podívejte se na Guckyho, ten si už v klidu spí.“

Kývl směrem k myšobovi, který klidně seděl na bobku a oči měl zavřené. Přes vnější mikrofony bylo zřetelně slyšet jeho tiché chrápání. „Musí být pěkně utahaný. Asi bylo to hledání opravdu tak vysilující, jak tvrdil.“

„Hmmm...“ bručel Roi Danton a potřásl hlavou. „Domnívám se, že příčina bude někde jinde. Přece už ho nějaký čas znám. Takový malý výlet ho nemohl unavit. No co, později se ho zeptáme. Než se dvojčata připraví na cestu, nevidím důvod ho budit.“

* * *

Bylo 20.srpna roku 2437 pozemského letopočtu. Ačkoli se modré slunce sklánělo k západu, ukazovaly hodiny dobu poledne - ovšem rovněž pozemského času.

„Jen průzkum,“ připomínal Roi Danton. „Najděte nejlepší místo, to je váš úkol. Musíme později položit bomby tak, aby způsobily největší škody. Jasně?“

„Jistě,“ odpověděl Tronar a opustil s Rakalem jeskyni.

Oba muži zůstali stát na malé náhorní plošině, která byla před jeskyní. Svými citlivými parasmysly vycítili rozptýlené záření skoro padesát kilometrů vzdálené elektrárny. Skok pro ně neznamenal žádnou potíže, pouze nemohli vědět, kde se po rematerializaci objeví.

Stejně si troufli cestovat naslepo.

O sekundu později byli v hale, kterou téměř celou vyplňoval obrovský stroj. Jednalo se, jak rychle určili, o zásobník na hromadění sluneční energie. Současně se zařízení staralo o rozdělení energie pro jednotlivé další stroje.

Tronar se přesvědčil, že jsou v hale sami.

„Žádné stráže, ani roboti ani Ulebové. Co si o tom myslíš?“ Ukazoval na kovový blok velikosti domu, který se před nimi tyčil. „Kdybychom nechali explodovat tohle, bude to stačit ke zničení stanice?“

Rakal zakroutil hlavou sem a tam.

„Nevím, bratříčku. Samozřejmě by zničení té věci ochromilo činnost časového pole, ale nejsem si tak jistý, že se několika atomovým pumám podaří tu věc vyřadit z provozu. Zdá se mi příliš masivní, příliš silně opancéřovaná. Síla výbuchu nena- lezne žádnou oporu, snadno sklouzne po plášti a nic nezničí. Jistě, část pancéřování to roztaví, ale postačí to...?“

„Asi máš pravdu.“ Tronar začal obří stroj obcházet. „Budeme hledat něco jiného.“

Našli postačující elektrické vedení a rychle se dostali na jiné místo. Tentokrát se zhmotnili před obrovským ovládacím panelem, kde dobrý tucet Ulebů kontroloval zařízení a dělbu energie přivedené ze slunce.

Byli okamžitě odhaleni, i když žádná z Bestií nemohla vědět, kdo se v těžkých bojových oblecích skrývá. Rakalovi se podařilo dostat do relativního bezpečí. Vybral si první energetický tok, který zachytil a nechal zmatené Uleby bezradně stát. Nevěděl, jakou dráhu odhmotněný absolvuje a kam se dostane. V každém případě měl tentokrát štěstí. Objevil se v nevelké místnosti, kde zády k němu pracoval jediný robot.

Stěny byly pokryté ovládacími prvky a monitory, které zobrazovaly části povrchu Atlasu. Robot stál před stolem se šikmou deskou a věnoval se systému rozvodu energie. Zdál se tak pohroužen do své práce, že vetřelce nezpozoroval.

Rakal zavrhl svůj plán ihned zmizet. Bylo mu jasné, že není v hlavní centrále, ale obrazovky mu mohly poskytnout cenné informace o okolí.

Schematické zobrazení na jedné stěně ukazovalo celé zařízení ulebské časové stanice. Rakal se k němu vydal, ale pracujícího robota nespouštěl ze zřetele. Vzal si do ruky silný energetický zářič, kterým mohl stroj v případě ohrožení vyřadit z boje.

Na okamžik pomyslel na Tronara, ale ten si již jistě pomohl sám. Zpáteční cestu k jeskyni znali oba a Tronar ji uměl nalézt i bez bratrovy asistence. Rakal se nyní mohl zcela soustředit na nástěnné schéma, které poskytovalo přehled o uspořádání stanice.

Zdálo se být více než komplikované. Zásobník energie se nacházel přímo pod místem dopadu sacího paprsku, jak se Rakal domníval. Od něho se táhla energetická vedení do všech směrů. Nápadně označená čára vedla západním směrem a skončila v červeném kruhu. Rakal instinktivně vytušil, že se pod tímto malým symbolem skrývá hlavní reaktor, který vytváří a udržuje časové pole.

Zapamatoval si polohu zařízení a rozhodl se nejprve najít Tronara, aby se k reaktoru vydali oba dva. Jen v případě nouze se o to chtěl pokusit sám.

Pak se robot pomalu otočil a spatřil Rakala.

Měl nehybné zřítelnice, ve kterých Rakal nemohl objevit žádné překvapení nebo jiné pocity. Protože robot neměl žádné zbraně, váhal mutant s jeho likvidací. Potom se přece jen rozhodl ho zničit.

A právě v tom okamžiku se uprostřed místnosti zhmotnil myšob Gucky.

* * *

Tronar viděl, jak Rakal bleskurychle zmizel, ale ještě než se sám mohl odhmotnit do přívodu proudu, popadli ho tři nebo čtyři Ulebové a pevně ho drželi. To ovšem nevěděli o jeho neuvěřitelných schopnostech mutantů. Chytli jednoho větřelce a to pro ně bylo to nejdůležitější.

Tronar neviděl nejprve žádnou možnost, jak se osvobodit, ale pak ke své úlevě zjistil, že v prostoru je normální tlak a dýchatelná atmosféra. Nebyl tedy v nebezpečí, ani kdyby se Bestie pokusily násilím otevřít jeho bojový oblek.

Na to však Ulebové nemysleli .

Debatovali a protože Tronar neměl translátor, nerozuměl z rozhovoru ani slovo. Když jeden z Ulebů přistoupil ke komunikačnímu zařízení, vytušil mutant, že informuje své nadřízené na některém z měsíců. Tím byl ohrožen celý plán, neboť by Bestie mohly zabránit uložení a odpálení jaderných pum.

Tronar se osvobodil prudkým trhnutím, vrh se k zemi a než ho Ulebové znovu chytili, prosmýkl se mezi jejich zavalitýma nohama.

Neměl už moc času. Naštěstí se Ulebové pohybovali jen velmi pomalu. Věřili, že jim zajatec nemůže uniknout, protože všechny vchody do místnosti byly uzavřeny a střeženy.

Měli zažít jedno velké a nepříjemné překvapení.

Tronar našel jeden silový proud a zmizel dříve, než mohly kradou bestie znovu zasáhnout. V posledním zlomku sekundy však ještě postřehl, jak se pronikavě rozezněl poplachový systém...

6.

Když Gucky se probudil, nevěděl v prvním okamžiku, kde se ocitl. Potom poznal svoje okolí, jeskyni a oba své přátele. Postrádal ale mutantská dvojčata.

„Kdepak trčí Tronar a Rakal?“ informoval se s zíváním.

„Hledají časovou stanici,“ vysvětlil Roi Danton.

Gucky na něho pohlédl.

„Časovou stanici?“ Pak se rozpomněl. „Ale to je přece zbytečné! Já vím přece přesně, kde je.“

„Tak ty to víš?“ zamračil se Roi Danton, přišel k němu a posadil se. „To mi tedy musíš vysvětlit.“

Dr.Lieber se rovněž zvedl ze svého místa a přišel za ostatními. Jeho napjatá tvář prozrazovala zájem.

Gucky upadl do značných rozpaků. Nyní už mu nezbyla žádná jiná možnost, než přiznat pravdu.

Několika krátkými větami podal zprávu o svém nedovoleném výletu. Oznámil likvidaci robota i objev sálu s reaktory. Nakonec prohlásil:

„Nechtěl jsem vám o tom nic říct, protože jsem jednal na vlastní pěst, ale jestli se Tronar a Rakal octli v pasti, mohu jim pomoci jen já. Dejte mi bomby. Všechny!“

Roi Danton zapomněl na výčitky.

„Ty trdlo,“ zavrčel pouze. „Nejradši bych ti napráskal na zadek. Co chceš dělat?“

Gucky si oddechl. Nejhorší bylo za ním.

„Vezmu si ty bomby a teleportuju do generátorové haly. Telepaticky vypátrám Tronara a Rakala. Jestli jsou v maléru, tak je z toho vysekám. S jejich pomocí uložím naše velikonoční vajíčka. No, a potom... Beng!!!!“

Dr.Lieber přerušil Roie Dantona dříve, než mohl něco říct:

„Tak jednoduché to není. Sám jsi před chvílí říkal, že jsi na základně vyhlásil poplach. Ulebové tedy vědí o cizincích na Atlasu. Budou dávat pozor. Možná to je důvod, proč se Tronar a Rakal ještě nevrátili.“

Podíval se na hodinky.

„Jsou pryč déle než čtyři hodiny.“

„To je tvoje zásluha,“ vytkl Roi Danton myšobovi.

Gucky překonal pocit viny a drze pronesl:

„No a co?! Já už ztracená dvojčata najdu. Kvůli nim si nedělám žádné starosti. Kdo by mě asi mohl zadržet? Umím se teleportovat a nenarazil jsem tam na jediný ochranný štít. Tak sem s bombami, Roi! Vezmu si je všechny. Kolik jich vlastně máme?“

Tronar a Rakal zanechali své zásoby v jeskyni. Roi a dr.Lieber přidali svoje výbušniny a Gucky je spočítal.

„Dvanáct kusů. K tomu dva ode mne, dohromady to dělá čtrnáct bomb. Dost na to, abych tu stanici poslal na oběžnou dráhu. Bude to hezký ohňostroj.“

„Neber to na lehkou váhu,“ radil mu mračící se Roi Danton.

„Bez obav,“ uklidnil ho Gucky. „Vím přesně, jak těžká je má úloha. Není moje vina, že Tronar a Rakal...“

„Mohl jsi tomu všemu zabránit, ale bylo ti zatěžko otevřít ústa. Když se už dopustíš jedné chyby, neměl bys hned potom udělat druhou. Zapamatuješ si to pro příště?“

Gucky upřímně přikývl.

„Ano, Roi, samozřejmě. A pomoz mi s těmi bombami...“

* * *

Když se o minutu později rematerializoval na základně, stáhla ho hmotnost pytlíku s bombami k zemi. Přepnul antigravitační agregát na vyšší výkon, ale zůstal sedět.

Netrvalo dlouho, než zachytil myšlenkové impulsy dvojčat v chaosu ostatních ozvěn a oddělil správné vzory, ale potom byl velmi živý. Jak Tronar tak Rakal vězeli v maléru, zatím ne zvlášť vážném, ale přece...

Teleportovat se do centrální haly a ukryl pytlík s bombami do otvoru v základně hlavního časového generátoru. Netušil, že místo, na něž nakladl výbušniny, je ve schématu označeno oním červeným kruhem.

Gucky telepaticky sledoval, jak Tronar uprchl Ulebům z řídicího sálu. Potom kvůli poplachu myšlenkový kontakt s vlnovým sprinterem ztratil. Zřetelně už slyšel jen Rakala.

Zaměřil ho a skočil.

Okamžitě pochopil situaci, zatímco robot našťestí působil výrazně pomaleji a dost těžkopádně.

„Chtěl sis s ním připít na bratrství?“ ptal se Rakala a namířil impulzní zářič na netvora. „Proč ho nevyřídíš?“

„Nic mi neudělal - dosud,“ omluvil se mutant.

„To je ohleduplnosti,“ provokoval ho Gucky a zahájil palbu.

Termální paprsek roztavil polovinu robotovi hlavy a s mocným rachotem ho vrhl na ovládací panel. Některé obrazovky vyhasly, na jiných se objevily abstraktní vzory.

„Co je s Tronarem? Kde vězí?“ ptal se Rakal a odtáhl Guckyho od poblázněných monitorů.

„Nemám tušení. Chytili ho Ulebové, ale povedlo se mu uprchnout. Snad se vrátil k jeskyni, v každém případě nemohu přijmout jeho myšlenkové impulsy. Skalní stěna nad námi je příliš tlustá.“

„Jak si se sem vůbec dostal?“

Gucky mu to vypověděl a vysvětlil:

„Nemůžeme zažehnout bomby dříve, než se dozvíme, zda je Tronar v bezpečnosti. Přinesu tě do hlavního sálu s časovým generátorem. Můžeš nastavit bomby na pět minut. Já se postarám o Tronara. Až se k tobě vrátím, zapneme odpočítávání. Potom budeme mít pět minut času. Bude stačit padesát kilometrů k našemu pohorí?“

„Kvůli bezpečnosti?“ Rakal pokrčil rameny. „Nemám tušení. Raději se nejdříve zeptáme doktora Liebera.“

Gucky odpověděl. Vzal Rakala za ruku a teleportoval s ním do obrovské haly, kde stále ještě vládl absolutní klid. Nebyl tam ani Uleb ani žádný robot. Hledání vetřelců se odehrávalo asi tři kilometry dále na východě. V centrálním sále s nimi nikdo nepočítal.

„Tady jsou vajíčka,“ řekl Gucky a ukázal Rakalovi vak s jadernými náložemi. „Nechej si čas k nastavení, bude na tom mnoho záležet. Nařid' to na pět minut, ne méně.“

„Kdy se sen vrátíš?“

„Co možná nejrychleji. Může se jednat pouze o sekundy, jestli je Tronar v jeskyni.“

Rakal se dal do práce a Gucky se odhmotnil.

* * *

Když se Tronar vynořil v jeskyni, způsobil vzrušení. Roi Danton a dr.Lieber chtěli vědět, kde zůstal Rakal a zda se Gucky objevil na základně. Ale Tronar jim nemohl dát žádnou informaci. Sám vůbec nic nevěděl a byl rád, že unikl Ulebům ze spárů.

Dr.Lieber potřásla hlavou.

„Takže vyhlásili poplach! To je zlé, velmi zlé. Budou nás hledat a já nepochybuji o tom, že nás také najdou. Vyzařování našich agregátů je příliš velké a kdybychom je vyřadili, tak zmrzneme nebo se udusíme. Měli bychom se připravit na útěk. Vraťtil čelo a potom prohodil směrem k Roiovi:

„Nejsem si jist, pane, jestli můžeme dávat vinu myšobovi...“

Roi Danton přikývl.

„On za to nemůže. A krom toho, pokud uspějeme, bude to hlavně jeho zásluha. Má u sebe bomby a až najde Rakala... Ostatně, mám na vás otázku, doktore. Až to vybuchne, budeme zde v bezpečí?“

Dr. Lieber se díval směrem k východu z jeskyně.

„Myslím, že ano. Padesát kilometrů... Tlaková vlna by nám neměla ublížit. V případě ohrožení se přestěhujeme na druhou stranu hor. Neznám tloušťku planetární kůry, ale pokud dojde k nečekaným komplikacím, může nás Gucky přenést na druhou stranu Atlasu.“

„Na jaké komplikace myslíte?“ pal se Roi.

„Nic konkrétního, ale víte přece z vlastní zkušenosti, že výbuch atomových zbraní je značně nevypočitatelný. Dobrá - tlakotepelná vlna by neměla znamenat problém. Jsme v jeskyni dobře chráněni. Ale co když se rozlomí planetární kůra? Ne, nekrťte hlavou, pane. Nevíme, jak je silná, nemohu to ani odhadnout. Naše přístroje nejsou spolehlivé, protože je ruší silná hypervysílání z měsíců. Ale i když se stane, čeho se obávám, máme stále ještě čas zmizet do bezpečí s pomocí teleportéra.“

„Dělám si starosti o Rakala,“ řekl Tronar. „Dávno by už měl být zde.“

„A co Gucky?“ Dr. Lieber jezdil pohledem z jednoho na druhého. „Musel by už Rakala dávno najít a přivést sem. Nevím, co mu může tak dlouho trvat. Snad se mu nic nestalo.“

Roi Danton se podíval na hodinky.

„Čtrnáct hodin pozemského času! Venku je noc. Když oba brzy nevrátí, musíme jednat samostatně. Tronar bude muset zpět do stanice, aby je našel.“

„Kde bych je měl hledat? Stanice je obrovská. Člověk by potřeboval týdny, aby ji pročesal a ani já to nezvládnou o moc rychleji. Jestli se ani Guckymu nepovedlo dostat Rakala z problémů, jak bych to udělat já?“

Roi Danton se kousl do dolního rtu a bezradně neodpovídal. Potají dával Tronaroví za pravdu.

Další hodina utekla v roztrpčeném mlčení.

* * *

Přesně ve tři hodiny odpoledne pozemského času se vynořil Gucky.

Přečetl si myšlenky svých přátel a jejich starosti o něho a Rakala. Litoval, že jim nedal vědět. Tentokrát otevřeně přiznal, kde se tak dlouho zdržel.

„Bylo to Rakal, kdo mě přivedl na nápad,“ řekl, když ho Roi zasypal výčitkami. „Až vybuchnou ty atomové pumy a časová stanice vyletí do povětří, může se sesunout dokonce i toto pohoří - nemám pravdu, doktore Liebere?“

Když matematik nepatrně kývl, horlivě pokračoval:

„A tak jsem se rozhodl najít nový a lepší úkryt. Rakal mezitím připravil bomby, v tuto chvíli by s tím měl být hotový.“

„Nalezl jsi lepší úkryt?“

„A jaký! To budete zírat!“

„Kde?“

„Sto kilometrů odtud, zase v horách. Ale nejsou to žádné kopečky - něco takového jste ještě nikdy neviděli! Nejvyšší vrchol se zvedá nejméně dvacet kilometrů nad povrch. A tam jsem objevil jednu podivuhodnou kotlinu. Zmrzlý sníh a ledová jeskyně - nádherně útulné.“

Roi Danton zasténal.

„Tak tomu ty říkáš pohodlí?“ Opět pohlédl na hodinky. „Myslím, už je vše připraveno. Nemůžeš nechat Rakala déle čekat. Snad se mu mezitím nic nestalo.“

Gucky se zvedl a upřeně hleděl k obzoru, kde sací paprsek zářil do noci a byl stejně viditelný, jako ve dne. Mezi ním a jeskyní leželo třpytivé amoniakové moře a věčný sníh.

„Tam ho nikdo neobjeví, hala je velmi prostorná. Budu brzy zpátky - a potom si budeme muset zakrýt uši...“

S tím zmizel...

7.

Rakal čtrnáct bomb uložil podle Guckyho pokynů u paty generátoru tak, že je mohl během několika vteřin aktivovat. Potom se schoval ve výklenku a čekal.

Musel čekat velmi dlouho, než se Gucky vrátil.

„Kde jsi ty tak dlouho trčel?“

Gucky mu to řekl a Rakal s jeho postupem plně souhlasil.

„Velmi prozíravé,“ pochválil Rakal myšoba. „Později asi nebudeme mít čas hledat úkryt. Ostatně jsem tady zahlédl několik Ulebů. Prošli okolo mě, ale neměli podezření. Jak se zdá, poplach se omezil pouze na sektory, v nichž nás objevili.“

„Tím větší bude potom jejich překvapení. Myšlenkové impulsy ukazují, že v celé stanici je pouze dvě stě Ulebů. Počet robotů se ovšem nedá odhadnout.“

Ukázal na časový generátor. „Tak, co je s bombami?“

„Připraveny.“

Gucky spokojeně kývl.

„Dobrá, potom můžeme začít.“

V halách běžely stále ještě všechny stroje. Podlaha silně vibrovala. Rakal napočítal stovky rozdílných hyperimpulsů, které proudily mezi nejrůznějšími místy a z části odcházeli i do vesmíru. Nešlo stanovit, zda pocházejí z normálního času nebo z budoucnosti.

Jedna věc byla naprosto jistá:

Až se zhroutí časové pole, vznikne obrovská šoková vlna.

S tím museli Rakal a Gucky počítat.

Došli ke generátoru, tyčil se před nimi jako čtyřpatrový dům. Rakal ukázal na vedle sebe ležící bomby a sklonil se.

„Ty začneš nalevo, já napravo. Potom to půjde rychleji.“

„Na těch pár sekundách u detonace nesejde. Stejně budeme mít pět minut času.“

Gucky se šklebil. „Už zase těch pět minut...“

Pak na sebe pohlédli a vrhli se k detonátorům...

* * *

O dvě minuty později byli v jeskyni.

„Ještě tři minuty,“ oznámil Gucky bez dechu. „Zmizíme nebo tady chcete zůstat?“

„Prozatím zůstaneme,“ rozhodl se Roi Danton. „I doktor Lieber si myslí, že nehrozí žádné nebezpečí - alespoň ne bezprostřední. Všechno probíhá podle plánu?“

„Neboj, Roi, brzy uvidíš...“

Ale sekundy a minuty ubíhaly jen pomalu. Stáli u vstupu do jeskyně, na napůl zasněžené skále. U obzoru zářil sací paprsek. Změnil svůj směr a viděli z něho jen malou část.

„Proč vlastně?“ zeptal se Tronar.

Dr.Lieber odpovídal krátce a stručně, neboť mu nezůstalo mnoho času na vysvětlování:

„Ukazuje vždy ke slunci, které teď stojí těsně nad obzorem. Stanice se nalézá blízko severního pólu Atlasu, takže je slunce ze stanice vždy vidět.“

Ještě jednu minutu.

„Už by to mělo být opravdu každou...“

Guckyho mumlání přerušil pronikavý záblesk.

Za ním následovalo třináct dalších, exploze ozářily obzor a pak se spojily do jediné ohnivé koule. Ta se rychle roztáhla a pomalu stoupala do výšky. Brzy pokryla celý obzor. Vyvalil se oblak páry a amoniakové moře se u západního břehu začalo vařit. Atomový výbuch svítil jako nové slunce, jeho svit prorážel hradbu mraků.

Dr.Lieber odvolal ostatní zpět do jeskyně.

„Pozor, přátelé. Je tady strašné zařízení. Sice nás izoluje ochranný oblek, ale nemám ani tušení, zda si poradí i s hyperprostorovými vlnami. Stáhneme se raději zpět...“

Nikdo mu neodpověděl, neboť se právě teď dělo něco zvláštního. Bylo jejich štěstí, že to už jednou zažili a byli připraveni.

Jejich těla byla transparentní, jako když poprvé procházeli časovým transmiterem pět minut do budoucnosti. Mohli se dívat skrz vlastní těla. Ale trvalo to jen pár sekund, potom se opět rematerializovali.

„Povedlo se!“ vykřikl Roi Danton. „Dokázali jsme to. Jsme v minulosti - v naší přítomnosti - vrátili jsme se zpátky!“

„Jistě, tak to muselo teoretický být,“ odpověděl dr.Lieber, skeptický jako vždy. „Časové pole už nefunguje, celý systém padl do přítomnosti. Na vzdálenost tisíců světelných let se teď dá zaměřit strukturální otřes, zasahující jak Einsteinovský vesmír, tak i hyperprostor. Rhodan by musel být slepý a hluchý, kdyby nezjistil, odkud tato šoková vlna vychází.“

Roi Danton se zastavit u vchodu.

„Další jaderný hřib, doktore. To byl asi zásobník energie. Sací paprsek vyhasl.“

„Není divu. Celé zařízení je zničené. Jsem zvědavý, co udělají vládci Ulebů na jednom z měsíců. Nutně vědí, že výbuch je následek sabotáže spáchané cizinci, protože je posádka stanice pravděpodobně informovala po vyhlášení poplachu. Ostatně, pane, pozorujete něco nápadného mezi obzorem a pohořím?“

„Co tím myslíte?“ Několik sekund Roi Danton mlčel. „Ano, ovšem. Dosud stříbrné moře amoniaku se přebarvilo na rudu. Je to červené, jako by tam hořelo...“

„To se také děje - jak jsem se obával. Kůra planety byla roztrhána. Naštěstí se v atmosféře vyskytuje jen zanedbatelné množství kyslíku. Kdyby ho bylo víc, došlo by k dalším výbuchům. Atmosféra by shořela - a my s ní. Ale i tak je to špatné. Masivní část planety se v místě výbuchu pohnula. Z horkého jádra se k povrchu hrne magma. Odpařené moře stoupá nahoru.“

„Co když to přeteče?“ dotazovat se Gucky úzkostlivě.

„Potom se láva povalí sem. Ale hory donutí ohnivý proud k oklice. Můžeme tedy ještě zůstat, jestli nevzniknou nové trhliny v kůře, nebudeme v nebezpečí. V každém případě je jisté, že Atlas a sluneční systém je v přítomnosti - v naší přítomnosti. Už nejsme v budoucnosti.“

„Dobrá, doktore.“

Později se vrátili ke vstupu. Jak Roi shledal, nenásledovaly žádné další atomové výbuchy. Zato na mnoha místech vznikly vulkány, vyvrhovaly popel a magma vysoko do rozžhavené atmosféry. Celé nebe se rudě třpytilo. Vypadal to, jako by planeta Atlas měla zemřít.

Mlčenlivě pozorovali přírodou rozehrané divadlo.

Náhle otřes země pohnul pohořím. Tronar se nestihl chytit skalního výstupku, padl k zemi a sténal bolestí. Rakal byl ihned u něj, zatímco dr.Lieber soustředěně hleděl do roviny.

„Je to špatné?“ dotazovat se Roi Danton zraněného mutanta.

„Jen pohmožděnina,“ odpověděl Tronar, s obličejem stále ještě staženým bolestí. „Bezděčně jsem si při pádu odpojil antigrav, takže jsem dopadl pětikrát těžší. Za chvíli budu v pořádku.“

„To je dobře,“ řekl Rakal. „Teď bychom tě jen s obtížemi léčili.“

„Co to vlastně bylo, doktore?“ obrátil se k šéfmatematikovi.

„První symptom nebezpečí. Obávám se, že pod povrchem Atlasu vznikly velké dutiny. Můžou se začít hroutit a přivést ke zřícení i celá pohoří. I když mě stejně jako vás okouzлил pohled na toto úžasné ohnivé představení, je myslím čas věnovat se vlastní bezpečnosti.“

Roi Danton ukázalo nahoru k nebi.

„To je podivné, doktore, mraky stoupají do výšky. Jak je to možné?“

Také zde znal vědec odpověď:

„Za to může horko a tlaková vlna z výbuchů. Odnesla jednu část atmosféry, tedy přinejmenším vrstvu, která nám bránila ve výhledu. Dříve bylo jasno do tří kilometrů, teď to bude tak do dvaceti. To je pro nás dobrá zpráva, protože Guckyho je vyšší, než tohle a za normálních okolností leží v oblacích. Možná budeme odtamtud moci dále sledovat dění na rovině.“

Roi Danton zkontroloval čas..

„Temporální pole vypadlo přesně v 15 hodin a 35 minut pozemského času. Teď uplynula jedna hodina. A pohoří ještě stojí.“

Druhý otřes všechny povalil na zem.

„ale už ne moc dlouho,“ řekl Gucky suše.

Dr.Lieber přikývl.

„Velmi správně, můj malý příteli. Navrhuji zabalit našich pět švestek a urychleně se přesunout do nového úkrytu. Sto kilometrů odsud budu mnohem spokojenější.“

Dole v rovině u paty pohoří se roztrhla skalnatá půda, vytryskl žhavý proud lávy a začal zaplavovat okolí. Potom následovaly další otřesy, které už ničily i amoniakové krystaly v jeskyni. Tronar se zatím znovu postavil na nohy a přidržoval se stěny.

„Zatraceně,“ sípal. „Zatraceně.“

„Vezmu nejprve Tronara a dr.Liebera,“ zavrčel Gucky a vrhl vystrašený pohled do ohnivé záplavy dole. „Potom se vrátím pro tebe,Roi a pro Rakala. Snad dole nenastane žádná řetězová reakce.“

„Bez obav,“ uklidňoval ho dr.Lieber. „To je naprosto vyloučeno. Atomový požár nemůže vzniknout v žádném případě.“

Vzal Guckyho za ruku a naposledy pohlédl do roviny k bývalé stanici Ulebů. „Rád bych, věděl, co z toho zařízení zbylo a jak dlouho Ulebům potrvá postavit nové.“

„Uvidíme později,“ prohlásil Roi Danton.

Dvě teleportace dostali všechny do bezpečí.

Alespoň si to mysleli.

* * *

Kotlina ležela skoro osmnáct kilometrů vysoko a připomínala jediný vyhaslý kráter. Nebyla příliš rozlehlá a měla průměr nanejvýš tisíc metrů. Příkrost skalních stěn, pokrytých ledem a sněhem, ji chránila před nesmírně prudkým větrem.

Když sem Gucky přinesl své čtyři přátele, byl orkán silnější. Tlaková vlna atomového výbuchu se hnala proti vysokému pohoří, vzdouvala se na jeho přední straně a měnila se v bouři, stoupající téměř vertikálně vzhůru. V kotlině naproti tomu vládlo bezvětří.

„Dobré místo,“ pochvaloval si Roi Danton a prověřil svůj ochranný oděv. „Tady budeme prozatím v bezpečí.“

„Když nás nenajdou Ulebové,“ přisvědčil dr.Lieber.

Gucky se přes zmrzlý sníh odbatolil ke skalní stěně. Jeho cílem byl vstup jedné jeskyně, o níž tvrdil, že je pohodlná a útulná jako nejlepší hotelové apartmá na Zemi. Ostatní ho skepticky následovali.

Myšob samozřejmě přeháněl, ale jak musel připustit i dr.Lieber, lepší útočiště si nemohli přát. Jeskyně byla velice rozvětvená, měla spoustu bočních chodeb a výklenků. Stěny byly skoro bez ledu a působila vcelku přívětivě. Nad hlavou měli dvě stě metrů skály, což bohatě postačovalo pro odstínění vyzařování agregátů jejich ochranných obleků

„Výborně,“ usmál se Roi Danton spokojeně po první prohlídce. „Tady zůstaneme.“

„Domluveno,“ přikývl dr.Lieber. „Mohl by být Gucky tak laskavý a odnést mě na vrchol pohoří? Nechtěl bych si dát uniknout pohled, co se odtamtud nabízí. Člověk neuvidí každý den, jak se hroutí horský masív.“

„Když se Guckymu bude chtít, proč ne?“ pokrčil rameny Roi a pohlédl na myšoba.

Gucky chtěl.

Později stáli na okraji kotliny, devatenáct kilometrů nad úrovní planiny ležící mezi oběma pohořími. Nad sto kilometrů vzdálenými kopci planula ohnivě rudá záře. Panoval tam chaos.

„Dojde k tomu už brzy,“ řekl dr.Lieber. Měli zapnuté vysílačky, neboť atmosféra byla už tak tenká, že nevedla skoro žádný zvuk. „Pohoří...“

„Co se stane?“

„Jen si tak přemýšlím, Gucky. Ale se zdá velmi pravděpodobné, že kopce před námi neodolají útoku přírodních sil. Buď je zatopí magma nebo padnou za obět' otřesům zemské kůry. Katastrofa se už nedá zastavit.“

„Proč myslíš?“

„To je jednoduché: Už jsem se zmínil o dutinách, přes které proudí ven vzniklé magma. Začnou se znovu plnit a sice povrchovým materiálem. A k tomu patří i tamhleto pohoří.“

„Věříš, že se zřítí?“

„Není žádná alternativa - a jestli mě zrak neklame, začíná to právě teď. Dívej se...!!“

Mlčeli. Pohoří u obzoru se začalo hroutit. Vlastně se celé propadlo, bylo mnohem nižší. Některé vrcholy během okamžiku zmizely a vyrovnaly se s terénem. U ostatních to trvalo o něco déle.“

Potom se mezi nově vzniklými kopci objevil proud lávy. Prokousal se horstvem a protékal do roviny mezi oběma pohořími.

„Vznikne nové moře,“ mumlal ohromený Gucky. „Ohnivý oceán.“

„Správně, Gucky. A jeho vlny udeří brzy proti patě tohoto pohoří. Ale to může trvat ještě hodiny, a kdoví, co stane do té doby stane...“

„Co by se mělo stát?“ Gucky se díval nahoru na plameny osvětlené nebe. „Ulebové?“ Zakroutil hlavou. „Tomu nevěřím. Domnívám se, že utrpěli strašlivý šok. Jejich velkolepý časový úkryt je ta tam. Jsou bez maskování. Připravili jsme jim dost starostí.“

„Přesto budou chtít vědět, kdo jim tu ránu zasadil, Gucky. Budou nás hledat. Jen pokud budeme mít štěstí, nenajdou nás.“

„Vždyť nás před nimi varují zaměřovací přístroje našich obleků?“

„Ovšem, ale co potom? Kam utečeme? Nemáme žádnou kosmickou loď. Nemáme žádnou možnost planetu opustit. Budou nás štvát po Atlasu, dokud nás nedostanou. A co potom?“

„Vždycky najdu nějaké východisko.“

Dr.Lieber přihlížel, jak široký proud lávy roztavil zbytky zhrouceného pohoří. I na vzdálenost sta kilometrů byl vidět každý detail.

„Kde nikdo není, tam nikoho nenajdeš,“ zabručel.

Ještě chvíli stáli na hraně kotliny a sledovali, jak se velká rovina plná magmatem. Láva se hrnula k horám a začala líně zaplavovat jejich úpatí.

„To snad nemůže vystoupat až sem k nám,“ doufal Gucky.

„Ovšem ne, bude obtékat okolo pohoří. Ale víme, co se vlastně děje? Třeba detonace zasáhly jádro planety. Potom je množství taveniny nevyčerpatelné. Atlas by byl úplně zatopen. Dojde k obrovskému výbuchu - a potom sbohem, sladký domove.“

„Nebud' takový pesimista, doktůrku.“

Dr.Lieber zavrčel něco nesrozumitelného a stiskl Guckyho ruku.

„Přinést nás zpět do kotliny.“

Roi Danton ji vyšel z jeskyně v ústřety.

„Už nás hledají, doktore,“ řekl s obavami v hlase. „Zapněte si lokační přístroje. Zachytili jsme pět lodí. Musely přiletět z měsíců, protože výbuch tady nemohl nikdo přežít.“

Gucky se posadil na balvan a opřel si hlavu. Zřekl se technických pomůcek a začal po Ulebech pátrat pomocí svých telepatických schopností. V okamžiku ex-

ploze, které zničila základnu, vyhasly i dosud jasné impulzy Ulebů. Od té doby se neobjevily.

Dr.Lieber zapojil pátrací přístroj . Na jeho ochranném oděvu se mimo jednoho malého ovládacího panelu nalézala i víceúčelová obrazovka. Nyní plnila roli monitoru zaměřovače.

„Pět ozvěn,“ zavrčel dr.Lieber. „Blíží se na naše stanoviště.“

„Myšlenkové impulsy,“ oznámil Gucky „Velmi zmatené a nepochopitelné. Ulebové nechápou, co se stalo. Vědí jen, že časové stanice už neexistuje a soustava padla do normálního času. Blíží se k nám.“

„Lokalizovali nás?“

„To nemohu zjistit. Navrhuji odpojit zaměřovací přístroje a nechat běžet jen nutné agregáty. Možná mají možnost, jak nás najít i přes vrstvu skály.“

Bez dalšího komentáře dali muži na myšobovu radu. Byly odkázáni na jeho telepatické schopnosti. Trvala nepříjemná možnost, že mají Bestie velmi citlivé senzory, s nimiž by mohly vypátrat antigravitu a topení bojových obleků. Obě zařízení nešlo odpojit, systémy cirkulace vzduchu mohli deaktivovat jen na několik minut.

Mlčeli a čekali. Vysílačky zapojili jen na minimální výkon. Dosah činil jen pár metrů. Spojení tedy neztratili, i když probíhalo s horší kvalitou.

„Stále se blíží,“ podával zprávy Gucky, když zpozoroval tázavé pohledy svých druhů. „Nevěřím, že o nás vědí, ale letí směrem k našemu úkrytu.“

Stáhli se hloub do skalní dutiny, odkud nemohli pozorovat, co se odehrává venku před jeskyní.

„Jak daleko ještě?“ dotazoval se Roi Danton.

„To se dá špatně odhadnout. Zdají se letět velmi pomalu. Jak vypadají ty lodě podle lokátorů?“

„Malé kuželové lodě, pravděpodobně hlídky - nebo strážní plavidla. Pro nás ale v každém případě příliš velké sousto, pokud nás objeví.“

Dr.Lieber míní:

„Škoda, že nemáme žádné bomby navíc, jinak mohl Gucky teleportovat a pár těch Ulebů zničit.“

„Aby byli ještě pozornější?“ Roi Danton zavrtěl odmítavě hlavou. „Raději ne.“

„Teď jsou přesně nad námi,“ mumlal Gucky. „Zdá se, že začali kroužit nad pohořím. Něco tuší,ale nejsou si jisti.“

Odmkl se. Tronar Woolver odpojit dokonce i svůj topný agregát, aby tak snížil produkci energie. Ale vydržel to jen několik minut, potom prošel nepředstavitelný mráz přes izolační látku jeho ochranného oděvu. Roi Danton pokrčil rameny.

„To nemá smysl, Tronare. Na tom nesejde.“

Gucky se zvedl a šel ve směru východu.

„Co je?“ ptal se dr.Lieber znepokojeně.

Gucky zůstal stát.

„Vzdalují se, ale chci se přesvědčit na vlastní oči, že to na nás nechají. Čekejte tady, zvládnou to sám.“

Zůstali tedy v jeskyni. Gucky byl chytrý, teleportoval se na skalní vrchol vzdálený asi deset kilometrů. Ležel na dohled od kotliny a v záři magmatu měl narudlou barvu. Dříve než začal poslouchat myšlenkové impulzy Ulebů, přesvědčil se o tom, že dokáže přátele v jeskyni kdykoliv telepaticky lokalizovat.

Pět kuželových lodí letělo podél horského hřebenu, velmi nízko a velice pomalu. Ale vzdálili se. Čtyři Terranci a myšob unikli odhalení.

Teprve teď měl Gucky volnou chvíli. Pohlédl na planinu, která se změnila v jeden ohnivý oceán. Těsně nad obzorem stálo obří slunce, z této výšky opět viditelné.

Ale i to vypadalo jinak.

Byla sice stále ještě modré a zářilo s obvyklým leskem, ale silné erupce vyřážely z jeho koróny a šlehaly mnoho milionů kilometrů ven do prostoru. Energetickou kouli myšob nenašel, přestala existovat stejně jako sací paprsek.

Gucky stál ještě dlouhé minuty na vrcholu, malá, osamělá figura v obrovském světě.

„Rhodan nás najde,“ mumlal a pocítil naději. „Ještě nikdy nenechal své přátele na holičkách. A Lieber má pravdu - když celý planetární systém žbluňknul z budoucnosti zpět do minulosti, tak se dá strukturální otřes zachytit na tisíce světelných let.“

Vrhl poslední pohled dolů do ohnivého moře roztavených hornin, potom teleportovat zpět do jeskyně, kde již byl netrpělivě očekáván.

„Jsou pryč. Když poletí současným tempem, potrvá jim týdny, nežli obkrouží celý Atlas. Za týden budeme už dávno pryč, chcete se vsadit?“

Roi Danton mu poklepal přátelsky na rameno.

„No nevím. Ale musím stále myslet na doktorova slova.“

„Jaká slova?“

„Že se planeta může rozlomit.“

Gucky se posadil a opřel se o skálu.

„Úlomky budou tak veliké, že bez problémů poletíme na jednom z nich. Budeme na cestě do bezpečí, až nás Rhodan najde. Ale nevěřím, že bychom se měli znepokojovali. Jak to vypadá, žádné další magma z planety nevytéká.“

„Snad, Gucky, snad,“ přitakal dr.Lieber. „V každém případě s tebou souhlasím v jednom bodě : Nemůžeme najít žádný lepší ukrýt než je tato jeskyně, tak tu zůstaneme. Může se jednat se pouze hodiny nebo o dny, než nás někdo odveze. Nejsme ukryti v budoucnosti, takže by to nemusel být takový problém.“

Roi Danton se posadil vedle Guckyho a vybalil si koncentrátovou kostku.

„Doktor má pravdu,“ řekl a zakousl se do ní. „A co je nejdůležitější, i Ulebové se vrátili do reálného času. Věřím, že tím začíná poslední epocha jejich šedesáti tisíciletých dějin.“

Gucky přikývl. Únavou se mu zavíraly oči.

„Ano, poslední epocha jejich dějin - pokud ještě na poslední chvíli nezapojí rozum a nepřijmou do svého slovníku dosud neznámé slovíčko.“

Učinil pauzu a pak odpověděl na tázavé pohledy. „Myslím tím slovo ‘důvěra’, protože tu neznali a vraždili celé národy. Nemám je rád.“

„Ti se nespíš nezmění,“ řekl Roi Danton.

Gucky zazíval.

„Potom jim nikdo nepomůže,“ prohlásil a zavřel oči.

Roi Danton se posadit tak, že mu Guckyho hlava spočinula na rameni. Kývl na dr.Liebera, Tronara a Rakala. Pak se i on pokusil usnout.

Venku kolem kotliny zuřil orkán a hnál oblačný závoj stále výše do atmosféry. Planeta Atlas dostal ránu, ale nebyla smrtelná.

U obzoru zmizelo pět ulebských kuželových lodí.

Stále ještě pátrali, ale netušili po čem...

KONEC

(Z němčiny přeložila Iren-ka, do srozumitelné češtiny přepsal Nimma)

PŘÍŠTÍ DÍL:

William Voltz : SYSTÉM 13 MĚSÍCŮ

*Roi Danton, dr.Lieber, myšob Gucky a Tronar a Rakal Woolverové objevili centrální systém První vibrační moci. Přestože jsou zatím sami - a ještě k tomu obklopeni Uleby, se kterými se boj zdá bez další podpory skoro beznadějný – chtějí něco podniknout proti **Systému 13 měsíců...***